

Tři druhy věřících

24. 11.1963

v Jeffersonville USA

Skloníme nejdříve své hlavy. Zatímco máme hlavy schýlené a srdce zlomená, rád bych věděl, kolik vás máme vzpomenout při modlitbě. Zvedněte prostě ruku a řekněte: „Pane, rozpomeň se na mne, ó Pane.“ Je mnoho modlitebních přání; také zde na pultu leží kapesníky.

Drahý nebeský Otče, jsme tohoto večera opět shromážděni pod touto střechou, kde jsi se s námi již tolikrát potkal a projevil jsi nám Svou lásku. Také my se snažíme vyjádřit Ti v pokoře naši lásku a vděčnost za to, co jsi pro nás učinil. Dnes večer přicházíme opět jako potřební, Pane, neboť Tě potřebujeme každého času. Víme, že toto bude náš křik tak dlouho, dokud budeme na zemi, neboť bojujeme. Boj zuří a Ty jsi nám předpověděl, že nepřítel bude jako řvoucí lev. On je puštěn mezi lidi. To můžeme vidět všude. Pohltí jako řvoucí lev všecko, co může, neboť ví, že jeho čas je krátký. Ale my máme Otce, jenž se stará o Svě malé, a uchylujeme se dnes večer s našimi potřebami k Tobě, Pane. Prosíme, abys je nám dal.

Kapesníky, které zde leží, Otče, znamenají, že někde v zemi jsou nemocní lidé, kteří k Tobě volají, potřebují Tě a věří Ti. Oni užili své víry, když sem tyto kapesníky poslali. Ó Bože, dej, aby každý z nich byl uzdraven.

Právě před několika okamžiky jsme viděli Tvou mocnou sílu tam v té místnosti, Pane, když jsi jednomu chlapci dokonale vrátil ztracenou paměť. Stále znovu vidíme Tvou velikou sílu, když odnímáš nemoci, zjevuješ tajemství srdcí, ukazuješ je lidem a dáváš je do pořádku. Děkujeme Ti, Pane, náš Bože, neboť to přesahuje všechno lidské chápání. Přesahuje to všechno, co by kdokoli z nás mohl vědět. TY můžeš zjevit tu příčinu, co se tím stalo a jak se to projevuje. Jsi to Ty, Otče. Víme, že Slovo zkoumá srdce a rozeznává myšlenky a pohnutky srdce. Za to Ti děkujeme.

Pane, věříme, že lidé nyní, když mají své hlavy skloněné, přemýšlí o těchto věcech, neboť je to Duch svatý, který k nim mluví. Dej, Pane, aby na každou jednotlivou prosbu dostali odpověď. Zachraň dnes večer ty, kteří se zachránit nechají, ó Pane. Necht' vejdou ti ztracení a jsou zachráněni.

Jsme tak vděční, že vidíme tuto velkou kupu mokrých kapesníků a víme, že ten hrob byl otevřen, aby hřích starého člověka byl pohřben. Děkuji Ti za to,

Otče. Kéž pro zbytek svých dnů putují v novém životě. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Pán vám požehnej a dej, aby prosby, které jste měli na srdci, byly zodpovězeny.

Myslím, že Billy řekl, že bratr Wheeler má s sebou děťátko, aby bylo posvěceno Pánu. Je to tak, nebo to bylo něco jiného? (Bratr Neville říká, že je zde několik miminek, která mají být požehnána.) Přinesli byste je nyní, prosím? Ať přijdou dopředu i starší a pokládají na ty malé ruce během jejich požehnání. Uděláme to tak krátce, jak jen to půjde. Chtěli bychom, aby rodiče s těmi miminky přišli nyní dopředu, aby byla předána Pánu Ježíši. Chceme je předat jako malé drahokamy zpět Bohu, který jim je dal. Vždy se snažíme dát k tomu možnost, neboť nevíme, co bude zítra. Moje matka mi vždy říkala: „Co můžeš zařídít dnes, neodkládej na zítřek.“ Tak to je, neboť nevíte, co bude zítra. My ale víme, kdo o zítřku rozhoduje. To je hlavní věc. Víme, kdo má „zítřek“ ve svých rukou. (Bratr Branham vykonává požehnání dětí.)

Tohle jsou chvíle, kdy mi má žena závidí: když ta miminka držím v náruči. Ona by je sama ráda pochovala. Já také, ale mám vždy obavy, abych jim neublížil. Víte přece, jsou tak rozkošná, tak něžná, ale víte, možná jsou statnější než my.

Řekl jsem vám, že včas skončím, a mám již jen 35 minut. Nyní si ale musím pospíšet, že? Uvidíme. Nechtěl bych nic posuzovat nebo říkat nesprávně, ale vynasnažím se, dát si s tím více práce. Vždyť to znáte, že člověk již není tak čilý, jestliže má pořádný kus cesty za sebou. Bývá to někdy obtížné – při dvou nebo třech bohoslužbách denně, a největší podíl na tom mají vidění. Kázání mi neškodí. Mohu zde stát celý den, aniž by mi to něco způsobilo. Ale ta vidění ...! Jestliže lidé přijdou k rozhovorům, pak jsou nutná, neboť proto sem přicházejí. Jsou to věci, které nemohou být vyřešeny jednoduše vkládáním rukou. Musíme se dozvědět příčinu, jak to začalo, co to způsobilo, co se skrze to stalo, a co je třeba udělat, abychom se z toho dostali. Proto sem přicházejí.

Shromáždění ve Shreveportu, Louisianě, začnou pozítří večer, ne, promiňte prosím, ve středu večer. Pokud někdo z vás má v té oblasti přátele, dejte jim vědět, že se mohou dostavit do Kaple života. Myslím, že začneme tam, jedině, že by se podařilo zajistit auditorium naproti, tak bychom získali více míst k sedění. Ale oni přece mají balkón, velký hlavní sál a suterénní prostory. Nevím přesně, kolik je tam míst. Když to bude tak plné, pak možná najmeme to auditorium. Také nevím, kolik míst k sedění tam je. Sice jsem tam již

shromáždění měl, ale nemohu si na to vzpomenout. Toto bude výroční konference.

Byl jsem tam také před třemi lety a začali jsme probuzení ve jménu Páně. Od té doby to neustalo, ale pokračuje to dále. Každý den přichází lidé, jsou zachráněni, pokřtěni a jdou kupředu s Pánem. Také kazatelé jsou uchvázeni. Pokud to takto půjde dále a já tu vydržím, chci je tam navštívit a prostě k tomu přidat pár slov a jít pak dále.

Začínáme ve středu a končíme v neděli. Křesťanští obchodníci naplánovali snídani. Zapomněl jsem název toho hotelu. Ale oni to tam oznámí. Bude to snídaně Obchodníků.

Vy Obchodníci zde: Měli jsme tam posledně nádherný čas. Pán zachránil jednoho rabína z toho města. Ó, nevím, co všechno se ještě stalo. Byl to velký čas v Pánu, když jsem tam kázal na téma **Smlouva krve**. Židé ví, že je to krev. Bez prolité krve není odpuštění. Vidíte?

Pojďme rovnou do Slova. Udělám, jak budu moci nejlépe, abych dodržel svůj slib, který jsem vám dal. Chce-li Pán, a vy tu budete v neděli po vánocích někde v blízkosti na dovolené, a silnice nebudou zledovatělé, potom přijďte. Máme v úmyslu mít zde v neděli po vánocích bohoslužbu. Jaké je to datum? Je to devětatdvacátého, neděle po vánocích.

Pokud by k něčemu došlo a nebudeme tu moci být – vždyť neznáme budoucnost, to víte – ale pokud by se něco stalo, měli byste navzdory tomu všichni přijít, také zvenku, jako ti z Memphisu.

Přál jsem si slyšet bratra Ungren zpívat: „**Jak velký jsi**“. Je tu dnes večer? Mám vždy tolik věcí, které ale nestíhám. Bůh vám požehnej, lidé.

Otevřeme nyní Písmo a něco z něho přečteme. Kde má slova selžou, tam tato neselhávají. Bůh vám požehná, protože jste tu zůstali kvůli tomu, abyste slyšeli Jeho Slovo. „Víra přichází skrze slyšení, slyšení ze Slova Božího“. Je to tak? Zatímco si otvíráte Jana 6, začínám od 60. verše a čtu až do verše 71.

Když jsem se předtím díval z okna ven a pozoroval západ slunce, přemýšlel jsem o tom, že příroda se řídí zákonem. Když se blíží zima, potom přírodní zákon tlačí mízu stromu do kořene. Jak řekl Job: „Ó, kéž bys mne jen zachoval v říši mrtvých, skryl mne tam, až utichne tvůj hněv.“ Nu, to je ono. „Ó, kéž bys mne skryl.“

On pozoroval přírodu – život stromu jde do kořenů, bratře Way. Zůstane tam, až by hněv pominul. „Volej mne pak a urči mi čas.“ Příroda má zákon.

Existuje přírodní zákon a není možné jej obejít. Je to zákon přírody. Existuje také zákon ducha, a ani zde není možnost pominout kolem toho.

Dnes odpoledne jsem s některými mluvil o tom, že nic nemůžeme úplně zničit. Lidé nemohou zničit. Mohou zbořit, ale ne cele zmařit. Někdo mi řekl: „Co je potom, jestliže spálíme kus papíru? Není to zničeno plamenem?“ Ne! Papír byl plamenem chemicky rozložen na části. Stal se plynem, tím, čím byl na počátku. Nemůžete nic vymazat. Kdyby svět trval dost dlouho, pak by se plyny a chemikálie, které byly v tom papíru, staly opět kusem papíru. Přesně tak to je. Nemůžete nic zničit. Jestliže všechno povstane znovu a není to zničeno, potom existuje také vzkříšení spravedlivých, a my se musíme vrátit zpět. To je vše. Kolem toho nemůžete pominout. Úplně jedno, jestli budete spáleni nebo utopeni, cokoli se stane, vás nikdo nemůže zničit.

Myslete na to, že každá část z vás zde již byla. Když Bůh vyslovil svět v bytí, již tehdy sem On položil vaše tělo a neexistuje nic, co by je mohlo odstranit, jen Bůh. Všechno je zase v Jeho rukou. Je to On, Stvořitel, který dal to zaslíbení. Proto jsme si jisti, že existuje věčný život. Nyní máme jistotu v našem srdci, že stále trávající život, věčný život máme v sobě, který nemůže zemřít.

Nyní k Jan 6. Začněme veršem 60: *Tedy mnozí z Jeho učedníků, kteří Mu naslouchali, řekli: „To je tvrdá řeč, kdo ji může vyslechnout?“ Ale protože Ježíš sám v sobě věděl, že kvůli tomu jeho učedníci reptali, řekl jim: „Nad tím se urážíte? Jak to bude, až uvidíte Syna člověka vystupovat vzhůru, kde byl předtím? Duch je to, který tvoří život, maso nic neprospívá; ta slova, která jsem vám řekl, jsou Duch (je to On) a jsou život;*

(Co On říká? „JÁ jsem pravda, a život.“) *Ale jsou mezi vámi také takoví, kteří nevěří.“ Ježíš totiž věděl, od samého začátku, kteří to byli, kdož zůstali nevěřící, a kdo byl ten, který Jej zradí. ON pak pokračoval: „Z tohoto důvodu jsem vám řekl: „Nikdo nemůže ke Mně přijít, nebude-li mu to dáno od Otce.“*

Od toho času se mnozí z Jeho učedníků od Něho oddělili a již Jej nedoprovázeli na Jeho poutnických cestách.

(Byla to tvrdá řeč, nemohli ji přijmout.) *Potom řekl Ježíš dvanácti: „Chcete i vy odejít?“ Odpověděl Šimon Petr: „Pane, ke komu bychom měli jít? TY máš slova věčného života; a my jsme uvěřili a poznali, že jsi ten Svatý Boží.“ Ježíš odpověděl: „Zdali jsem si vás nevyvolil dvanáct? A jeden z vás je d'ábel.“ Tím mínil Jidáše, syna Šimona Iškariotského; neboť ten Jej měl zradit –jeden z dvanácti.*

Jestliže bych měl dnes večer nazvat nějaké téma, ze kterého bych se pokusil udělat v této půlhodině to nejlepší, pak bych chtěl hovořit o **třech druzích věřících**. Často jsem vysvětloval a mínil: „Nu, věřím, že o tom jednou budu kázat, to bude dnes odpoledne.“ To jsem si tak myslel. První jsou ti **věřící**, potom ti **udělaní věřící a nevěřící**. Tedy, to je zřejmě úplně nové téma. Mezi námi, kteří jsme zde dnes večer, jsou tyto skupiny vždy zastoupeny. Kdekoli se sejdou lidé, najdeme tam tyto tři skupiny. Vždycky existovaly, a zřejmě budou existovat až do příchodu Pána.

Chtěl bych, abychom dnes večer, zatímco budu mluvit o těch třech skupinách, zkoumali a poznali, v jaké skupině jsme my. Myslete tedy na to, že mluvím k tomuto sboru, kde se lidé dnes večer zase tísní při zdech a v chodbách, a také k lidem na celém světě. Tyto magnetofonové pásky se dostanou do různých částí světa. Je to služba přes magnetofonový pásek.

Nyní bych chtěl hovořit o třech rozličných druzích věřících. Mějte na mysli, že se jedná o **věřící**. Mé téma pojednává o **věřících**. Jeden je **opravdově věřící**, druhý je **udělaný věřící** a další **nevěřící**.

První skupina, o které bychom chtěli mluvit, jsou **věřící**, neboť myslím, že by měli mít přednost, protože opravdu věří. Jsou věřící, kteří věří tak, jako zde ti učedníci. To, co bylo předčítáno z Písma, použijeme jako příklad.

To první jsou **věřící** – praví věřící. Víra přichází skrze slyšení, slyšení Slova Božího – Slovo Boží, které je Kristus. Věřící!

Sledovali jste pozorně tento mocný výrok, který vyslovil ten věřící? Věřící nemusí být chytrý podle způsobu světa. Nemusí být vzdělaný, jak to tvrdí lidé. To nemusíte. O muži, který toto vyznal, říká Bible, že byl nevzdělaný a neškolený. To byl Petr. Skutečně se na něho nepohlíželo jako na inteligentní osobu.

V Izaiáš 35 stojí: „Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý,“ (verš 8).

Dnes odpoledne jsem mluvil s jedním z diakonů. Rozmlouvali jsme o rozpětí mostů, zvláště o tom novém. Řekl jsem: „Dnes jsou mnohé vody od břehu k břehu přemostěny, ale existuje veliké spojení, které vystačí ze země až do slávy. To se nazývá 'výsostná cesta Krále'. Po ní nebude putovat žádný nečistý.“ Tak to je. Je to cesta, která byla vybudována Kristem, naším Pánem – spojení, které bylo zřízeno z této země k oné zemi. Žádný nečistý ji nemůže překročit.

Petr, neškolený muž, u toho stál a viděl potvrzené Slovo toho dne, o čemž Bůh prorokoval v oněch dnech, že mezi nimi povstane jeden, který měl být Prorokem.

Pro Šimona to bylo těžké věřit, neboť existovalo tolik napodobenin. Ale když viděl, že se pravé Slovo toho časového období rozvíjelo, a slyšel, jak On Jej právoplatně identifikoval, byl si jist a přesvědčen o tom, kdo On je.

Byl to on, kdo řekl: „Pane, ke komu bychom měli jít?“, když byl tázán a když se to množství lidu rozdělilo na věřící, nevěřící a udělané věřící. Mezi tím množství lidí byly zastoupeny všechny tři druhy; v této kapitole nalézáme věřící, udělané věřící a nevěřící. Protože Ježíš to vyslovil tak, jak to udělal, došlo v Jeho shromáždění k rozdělení. Ale k tomu musí dojít. Dokud uzdravoval nemocné, byl velikým Mužem. Když ale přešel k učení a prorocství, byla tím pšenice oddělena od plev. Pleva jen halí zrno; není samotnou pšenicí a proto nepotřebná. V ní není nic; žádný život. Je jen obalem a nemůže zůstat se zrnem pospolu. Také nebude společně s pšenicí dědit. To, o čem je řeč, je to zrno – jádro pšeničného zrna.

Dejte nyní pozor. Petr byl přesvědčen o tom, že toto je Mesiáš. Nehrálo žádnou roli, co říkali ostatní. Nehrálo žádnou roli, co řekl kněz. Šimon Petr neměl problém s tím, co řekl kostel. On byl o tom přesvědčen.

Ježíš s ním jednou v jedné krajině mluvil a ptal se: „Za koho Mne lidé považují?“

„Jedni říkají, že jsi jedním z proroků; jiní míní, že jeden ze starých proroků povstal z mrtvých, a jiní zase říkají, že jsi Mojžíš nebo Eliáš nebo někdo jiný.“

ON řekl: „A co si myslíte vy?“ Petr odpověděl: „TY jsi Kristus, Syn Boha živého.“

Tedy mu Ježíš odpověděl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť maso a krev ti to nezjevily. Nemáš to vyčtené z knih, naučené z vyznání víry nebo z katechismu. Můj Otec, který je v nebi, ti to zjevil.“ Tady je pravý věřící: – duchovní zjevení Slova. Vidíte?

„Ty jsi Petr, a na té skále tvého zjevení, kdo Já jsem, na tom postavím Svoji církev a brány pekla ji nepřemohou.“

Žádný div, že Šimon řekl: „Ke komu bychom měli jít?“

Ježíš se otočil a řekl: „Chcete také odejít?“

Oni odpověděli: „Pane, ke komu bychom šli, – kam? TY jediný máš slova věčného života. Jenom Ty to jsi.“ ON neměl jen slova života, On byl Slovo života. ON byl Slovo života a Šimon to přesně rozpoznal. Když to poznal, bylo to ono, co zachovalo jeho naději nezlomenou, neboť mu bylo zjeveno, že On byl to živé Slovo.

Takový je pravý věřící. Jestliže Duch svatý – ne kdoví kdo nebo co jiného vás přesvědčí – ale sám Duch svatý vám to Slovo zjevil. Vy vidíte Slovo potvrzené. Potom přijde Duch Boží v tom časovém období, aby slovo pro to časové období uskutečnil.

Jak by někdo mohl neuvěřit Lutherovi, jestliže to poznal! Luther byl reformátor. Duch, který měl podobu člověka, vyšel z důvodu reformace. U Wesleye tomu bylo právě tak. Oni tomu museli věřit. Vidíte, to byla zvěst pro tehdejší časové období církve. Přesně to se stalo. To bylo ono, co se mělo stát. Jednotlivci tomu museli uvěřit.

Nyní se nacházíme v laodicijském časovém období, a učíme se, že Kristus v tomto časovém období byl ze Své církve vyobcován a dokonce klepe na dveře a snaží se vejít opět dovnitř. Když tedy vidíme, co se děje, pak víme, v jakém časovém období žijeme.

Dospěli jsme na konec světových dějin. Kniha je u konce. Jednoho dne v ní bude zapsán poslední řádek, pak se zavře, a času již více nebude.

Připravuje se předvedení veliké věci. Na nebi stojí andělé a dávají pozor. Vy víte, co je drama. Herci jsou připraveni. Můžete je vidět nastupovat na scénu.

Můžete vidět toho zlého. Můžete pozorovat, jak ten ničema vchází na jeviště, aby sváděl svou prohnaností. Můžete také ale vidět, že se připravuje vytržení církve. Je to přemáhající děj.

Můžete vidět, že Boží přítomnost se potvrzuje, a jak On působí, že tato věc, která je předpověděná zde v Bibli, probíhá. Jaký je to čas, ve kterém žijeme! Je to ten nejkrásnější čas! Lidstvo všech dob toužilo dožít se tohoto času. Staří proroci toužili vidět tuto hodinu, ale neměli tu přednost.

Tedy, on byl věřící, neboť to viděl a věřil tomu. „Jsme pevně přesvědčeni, že jsi Kristus, Mesiáš – Slovo Boží pro tento den, a věříme tomu.“ Vidíte, to byl opravdový věřící.

Chtěli bychom se ještě rychle podívat na jiné věřící, než přejdeme k dalšímu druhu. Vezměme proroka Noé. Představme si, že v té době byl farmářem. V těch dnech žili rouhači a nábožní, a kostel dosáhl hlubokého úpadku. Tehdy mluvil Bůh k Noémovi a pověřil jej, aby postavil koráb. Noé o tom s Bohem nedebatoval, věřil, že to je slovo Boží a hned se pustil do příprav. Tak to je pravý věřící.

Neargumentujte. Jestliže jste dokonale přesvědčeni, to stačí. Tak je to s každým, i když máte jen málo víry. Víra přichází skrze slyšení. Jestliže zde stojíš – úplně jedno, co lékař říká, že s tebou nesouhlasí. On zjistil diagnózu a ví

o čem mluví, tak dalece jak to jeho přístroje a vědomosti dovolují, a říká, že již není pomoci a musíš zemřít. Za tebe se ale budou modlit, a ty vidíš tam v budoucnosti stát již zdravého muže nebo ženu. Jdete tam v jistotě, neboť tomu věříte. Bůh to vyslovil. Víte, že to tak je.

Tak to bylo i s ženou, která rakovinu vykašlala; nepochybovala v mysli, že by se to nestalo. Rakovina odumřela, oddělila se a vyšla ven. To je ono. Věříte tomu.

Stejně to bylo i s otcem, který před malou chvílí přivedl svého malého chlapce. Je nyní někde zde v budově. Ten hoch ztratil po pádu paměť. Na nic si nemohl vzpomenout. Několik okamžiků po modlitbě jsem se jej ptal na jeho jméno. Řekl mi to a také kolik je mu let. Stál tam tak normální, jak chlapec může být. Oni věřili. Jestliže Bůh něco řekne, tak to tak musí být.

Noé věřil Bohu. Považovali ho za věřícího.

Daniel věřil Bohu, když se církev octla v babylónském zajetí. Nevadilo mu, co říkali: „Oznámíme, že se nikdo nesmí modlit k žádnému jinému Bohu, nežli k soše tohoto svatého muže“ nebo cokoli to bylo; Daniel si toho nevšímal. Bůh k němu mluvil, neboť byl prorokem a Slovo k němu přišlo. Když byl chrám posvěcen, bylo řečeno: „Jestliže je někdo v nějaké zemi v nebezpečí a modlí se směrem k tomuto svatému místu, potom jej s nebe vyslyš.“ Daniel Bohu věřil. Byl pravý věřící. Ani lvi ho sežrat nemohli. Byl věřící. Měl něco pravého a skutečného. Byl věřící.

David – jiný věřící, byl bezvýznamný mládeneček bez vyhlídek.

Daniel nepřistoupil k modernímu kostelu. Ani Noé to neudělal. Ani zdání. Věřili tomu, o čem Bůh mluvil, že je pravda. Úplně jedno, co říkal moderní svět, oni věřili, že je pravda, co řekl Bůh. To jsou praví věřící.

To stejné bylo i s Petrem a apoštoly. Věřili, že On měl Slovo života, ano, že On byl Slovem života. Já věřím dnes tomu stejnému. Všecko ostatní, co stojí v protikladu proti tomu, je smrt. Toto samotné je Slovo života, a Kristus je to Slovo.

David byl ještě mladíček, se zdravou barvou v obličejí. Je možné, že ho jeho bratři rádi popichovali, neboť byl menší, ani ne dost veliký na to, aby si mohl obléknout brnění. Nemohl táhnout do války, na to byl moc malý a útlý. Přesto tam šel jako věřící.

V pustině pásal několik tuctů ovcí, které mu svěřil jeho otec a střežil je s prakem. V té zemi žili lvi, vlci, medvědi, atd. David hleděl na stinné, zelené pastviny a věděl, co to pro ovce znamená, mohou-li se uložit do stínu.

Věděl, co znamená studený doušek dobré vody, když vyslovil: „Jako jelen dychtí po čerstvé vodě, tak dychtí má duše po Tobě, ó Bože.“ Plakal a modlil se.

Ale jednoho dne se dostavila nouze. Lev ulovil jednu ovci a utekl s ní. David si myslel: „Vždyť Bůh mě učinil tak, že mám nad tím lvem převahu.“ Tak vzal svůj prak a srazil lva malým kamenem k zemi. Jestliže někdo jednou viděl lva, nějakého afrického lva s mohutnou šiji a hřívou, kteří se vyskytují také v Palestině a v Asii, pak dobře ví, s kým má tu čest. Sotva ho můžete složit třístovkou Magnum – a on jej zabil malým kamenem. Když se lev vzepjal a vyrazil na něho, uchopil jej za vousy a zabil. Proto věděl, o čem mluví. On to prožil. On Boha zkusil na Jeho Slovu.

Nezalekl se ani Goliáše, neboť byl neobřezaný, ano, ani věřící nebyl. Goliáš předstoupil a zlořečil mu ve jménu svého boha. Byl o mnoho větší než David, velký, silný chlap, s prsty dlouhými čtrnáct coulů. Asi tak dlouhé. Byl to válečník. Je možné, že měl pancéřovou košili, která vážila sto padesát kilo nebo více, a přilbu z ocele jeden a půl coule silné. Byl to obr, kopí měl jako kmen stromu, dlouhé asi dvacet stop. Dvacet stop dlouhé kopí měl v ruce. Muž, jenž tam mohl jednoduše stát, pochytat tucet mužů a mrštit jimi na zem. Jaký to byl soupeř! Stál tam a vytahoval se.

Vidíte, vykřikoval: „Neprolévejte krev! Ať někdo bojuje se mnou. Když zvítězím, pak musíte všichni sloužit mně, jestliže zvítězí někdo z vás, budeme sloužit my vám.“

Vidíte, když si ďábel myslí, že má nad vámi převahu, tak se holedbá. Ale tady narazila kosa na kámen. On se potkal s nejmenším mužem v zemi, se svěžím venkovským hochem, s pokleslými rameny.

Řekl: „Chcete mi říci, že vy, vojsko Boha živého stojíte a dovolíte, aby se tento neobřezaný Filistínek posmíval vojsku živého Boha?“

Byl z toho otřesen. Proč? Proč? Byl věřící. Ostatní byli udělaní věřící. Vidíte, ale on byl pravý věřící.

On řekl: „Jestliže se bojíte, půjdu já, abych s ním bojoval.“

Jaká výzva pro tak malého chlapce! Tak se prokázal jako věřící a udělal přesně to, co věděl, že Bůh učiní.

Ten neobřezaný Filistínek mu zlořečil ve jménu svého boha a řekl: „Jsem snad pes, že proti mně jde maličký trpaslík? Napíchnu tě na kopí a pověším tě na strom, aby se ptáci nažrali tvého masa!“ Ó, strašný chlap!

David řekl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a brněním; utkáváš se se mnou ve jménu filistínských, já jdu proti tobě bez meče, kopí a brnění, ale ve jménu Páně, Boha izraelského!“

Tady to je. To je věřící. To je jeho hrad! To je jeho štít. To je jeho ochrana! Amen! To by měla být obrana církve. To je obrana každého věřícího. Úplně jedno, co se děje, co říká svět, cokoli, vaše ochrana je Pán, Bůh Izraele. Tak to je. „Jméno Ježíše Krista je silná věž, spravedliví běží dovnitř a skryjí se.“ To je naše ochrana: Ježíš Kristus.

Víme, co se stalo, když to pak bylo tak daleko. Na něm nebylo místa, které by zůstalo nechráněné, když spustil dolů své hledí, nebyla možnost, jej zasáhnout. Jediné místo bylo přesně na jeho čele. Ještě nežli se střetl s obrem a byl ještě vzdálen, Bůh vedl dráhu toho smrtelného kamene a obr byl zabit. Bůh to učinil. Poznáváme tedy, že byl věřící.

Abraham byl také věřící. Pocházel z města Ur v Chaldeji. Odtud byl zavolán a měl něco vykonat a věřit něčemu, co fyzicky bylo absolutně nemožné. Ale nenechal se zmást nevírou s ohledem na zaslíbení Boží, tak je psáno u Řím. 4, ale byl ve víře stále silnější, že vzdal Bohu čest.

Abrahamovi bylo pětasedmdesát let a jeho ženě pětadesát let, žili spolu od mládí. Ona byla jeho poloviční sestrou. Žili spolu, aniž měli děti. Bůh řekl Abrahamovi: „Odděl se od nevěřících.“ Bůh vždy způsobí nějaké rozdělení. „Odděl se od nevěřících a putuj se Mnou. Udělal jsem tě otcem mnohých národů. Již jsem to učinil.“ Abraham tomu věřil. Takový je věřící.

„Jak to uděláš, Pane?“ Taková otázka nikdy nepadla. Bůh řekl, že to učiní a to stačilo.

Sára již byla po přechodu. Když pominul první měsíc, možná se Abraham ptal: „Změnilo se již něco?“

„Ne, nic.“

Abraham ale přesto věřil. Ještě skoro po pětadvaceti letech nebyl žádný rozdíl, ale Abraham věřil ještě i nyní. Tak to je věřící. Ne udělaný věřící, to je věřící. Po pětadvaceti letech byl Abraham silnější než na začátku. Věřil Bohu, a to mu bylo započítáno ke spravedlnosti, neboť byl pravý věřící.

Za nějakou chvíli budu prosit o to, abyste se zkoumali a poznali jste, k jaké skupině patříte.

Co udělal Abraham? On nepochyboval o Božím zaslíbení, protože se to zdálo být nemožné.

Co by bylo, kdyby pětasedmdesátiletý muž a pětadesátiletá žena šli k lékaři a řekli: „Chtěli bychom se objednat do nemocnice, neboť se nám narodí miminko.“? A kdyby po pětadvaceti letech řekl: „Doktore, máš pro nás ještě tu postel volnou?“ Působí to, že jednáte zvláštním způsobem. Pro svět jsou vaše rozhodnutí zvláštní, ale to je věřící, nehledě na to, jak se to zdá být zvláštní.

Bible říká, že byl plně přesvědčen o tom, že Bůh splní, co zaslíbil udělat. To by mělo být dnes odpoledne pro každého věřícího dosažitelné. Bůh je schopen dodržet každé slovo a uskutečnit co řekl. Nestarám se o to, co říkají denominace. Platí jen to Slovo. Oni mají za to: „Dny divů skončily. To všechno je jen telepatie; je to všecko věšteství.“ Je mi jedno, co říkají; stále ještě věřím, že tato puška je zacílena přesně na střed terče a cíl nemine. Právě tak věřím, že zasáhne pokaždé přesně to, co Slovo zaslíbilo, jestliže věřící je seřizen podle Slova Božího. Zase se to stane. Jsem plně přesvědčen, že se to stane, jestliže vidíme, že se nacházíme v časovém období, ve kterém mají tyto věci být. Tyto věci se musí uskutečnit.

To je důvod, proč věřím, že jakmile Nevěsta, která je vyvolená a je zapsaná v Knize života, bude vyvolána ven, přijde zvuk s nebe a uskuteční se takový křest Duchem svatým v Nevěstě, že skrze milost vytržení bude vzata ze země. Bůh to zaslíbil.

Nestarám se o to, kolik vědců a kolik astronautů se tím zaměstnává, a všechno možné, a kolik milionů mil daleko mohou vidět – na to nedbám. **Existují nebesa, a je tam skutečný Ježíš Kristus, který přijde v tělesné postavě, aby přijal Svoji církev, Svou Nevěstu. Úplně jedno, jak staré se zdají být dějiny, je to stále ještě pravda. Bůh to tak řekl. Věřící tomu věří.**

Bůh řekl: „Já jsem Pán, který uzdravuje všechny tvé nemoci, jsem Bůh, a neměním se.“ Amen! Bůh je Slovo, a jestliže se Bůh nemění, jak se potom může měnit to Slovo? „JÁ jsem Bůh a neměním se.“ To říká Písmo – říká to sám Bůh. ON se nemůže změnit, neboť On je Slovo. **Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo – nezměnitelné Slovo. A to Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi. Amen! Ano!**

Bůh během všech těch časů vždy někoho posílal – Mojžíše, Ezechiele, Jeremiáše, Izaiáše, Eliáše – skrze které Jeho Slovo přechodně přicházelo, ale plné Slovo je zjeveno v Muži Ježíši Kristu. ON byl Bůh. Plnost Božství bydlela tělesně v Něm. ON se stal masem. Věřím z toho každému slovu.

Job byl další věřící. Někdy – ne, ne někdy, ale věřící musí procházet zkouškami stále. Neboť každý, koho Bůh přijímá za syna, musí být pěstován, zkoušen, a vychováván jako dítě. Myslete na zkoušky, na zaprášené ulice, horké slunce, pronásledování, ale věrnost vašeho srdce tepe ten materiál tak

dlouho, dokud to nepasuje do té formy. Děti Boží bývají formovány úplně přesně podle Jeho Slova, neboť jsou živými kameny stavby. Slovo Boží žije skrze ně. Zkouška přijde, abyste byli otřeseni, abyste se dostali úplně na dno, abyste poznali, kde stojíte. Každý syn, který přichází k Bohu, bude testován a zkušován.

Job prošel těžkostmi a zkouškami. Jeho děti mu byly vzaty, o všechno přišel. Dostavily se spoluúdy sboru, obviňovaly jej, že tajně hřešil, a zkoušely jej obviňovat ze všeho možného, ale on na nic z toho všeho neslyšel. Věděl, že požadavkům Božím učinil zadost. Věděl, že to nebylo zapotřebí, že ho satan pokoušel. Věděl, že to byl ďábel. Pokud ho mohl satan přesvědčit o tom, že jeho nemoc přichází od Boha, mohl Joba bít. Ale náhle bylo Jobovi zjeveno, že to nebyl Bůh. Tyto zkoušky byly na něho položeny, aby z něho bylo něco uděláno. Nebyl to Bůh, který to činil; byl to satan.

Právě tak je to dnes. Bude se snažit vám namluvit, že váš Bůh na vás tyto zkoušky seslal Bůh, aby vás trestal. Tak to není, ne! Je to satan, který to provádí. Bůh jen dopouští, že jste pocvičováni, aby vám ukázal, jestli jste pozemskými starostmi připoutáni k zemi anebo jestli jsou vaše poklady v nebi. Neboť kde je váš poklad, tam také jste. Kde je váš poklad, tam je vaše srdce.

Job byl zkoušen a přesto řekl: „Já vím, že můj Spasitel žije, a jako poslední se postaví nad mým prachem. Ať si je má kůže rozervaná a maso mé pryč ...“ Dávali jste pozor? Ti červi již byli v jeho těle. I vy je v sobě máte. Vždyť budete uloženi do těsně uzavřené rakve, aniž by vzduch nebo kdovíco mohlo proniknout dovnitř. Ale červi tady již jsou. Máte je v sobě a jsou připraveni, až budou zavoláni ke splnění své povinnosti.

Vzpomeňte si na krále Heroda, ten podlehl červům, kteří jej sežrali na ulici. Červi v jeho těle jej sežrali přímo na ulici (Sk. 12, 23). Oni tam jsou již připraveni.

„I když červi mé maso sežerou, přesto Boha ve svém těle uvidím.“ Amen. Nemůžete jej zničit. I kdyby ho červi sežrali, přesto zde zase bude. „... Jež spatřím k spáse a Jež budou mé oči vidět, a sice již ne jako vzdáleného“ (Job 19, 21-27). Job to řekl. Proč? Byl věřící. Ve zkouškách byl věřící; v pronásledování byl věřící. On byl pravý věřící.

Další věřící byl Josef. Nemohl za to, že byl tím, čím byl. Byl prorok; Bůh z něho udělal proroka. Nechtěl být jiný než jeho bratři. Ale byl jiný. Bůh z něho učinil to, co byl. Nikdo jiný jeho místo nemohl zaujmout.

Nikdo nemůže převzít tvé místo. Říkáš: „Vždyť jsem jen žena v domácnosti.“ Přesto nikdo nemůže převzít tvé místo. Bůh vás tak začlenil do Svě velké domácnosti, aby Tělo Kristovo bylo v pořádku a neexistuje nikdo, kdo by mohl zaujmout vaše místo.

Jak rád bych já a každý jiný kazatel zaujal místo Billy Grahama, ale nemůžeme. Ale myslíte na to, Billy také nemůže zaujmout naše místo. Vidíte? Všichni máme nějaké místo. Někteří z nás jsou evangelisté, někteří jsou proroci, někteří učitelé, někteří pastýři – cokoli. Některé jsou ženami v domácnosti, jiní mechaniky, jiní farmáři, cokoli to je: na vaše místo vás postavil Bůh.

Josef byl prorok. Nemohl za to, že byl schopen vysvětlit sny. Nemohl za to, že viděl vidění. Pozorujte, jak byl upřímný. I když tím ztratil dobrý vztah ke svým bratrům, zůstal věrný, neboť těm snům věřil. Věřil, že sen o snopech, které se před ním skláněly, se naplní. Věřil tomu, neboť byl pravý věřící. Mám ještě pět minut a deset stran.

Dejte nyní pozor. Mám zde poznamenané ještě jedno místo z Písma. Natanael byl rovněž věřící. Je to tak? Natanael viděl, co se událo, a něco to v něm vyvolalo, když mu Ježíš řekl, kdo on je, že je pravý Izraelita a není v něm lsti a viděl ho předešlého dne modlit se pod stromem, když jej Filip volal. On byl věřící. Byli mnozí, kteří tam stáli a řekl: „Toto je ďábelský duch. Íábel působí to Boží uzdravování.“ Onen starý ďábel dodnes neumřel. Oni věří, že ďábel vykonává Boží uzdravování.

Ježíš řekl: „Jestliže satan satana vyhání, potom je jeho království rozdělené a tak nemůže žádné království obstát.“ ON řekl: „Satan to nemůže dělat, neboť satan nemůže vyhánět satana.“

Natanael byl tedy pravý věřící. Když viděl, že se Slovo stalo masem, když On mu potvrdil, že je věřící, tedy řekl: „TY jsi Kristus, Ty jsi Král v Izraeli.“ On tomu věřil.

Když to viděla ta žena u studny, tak tomu uvěřila. I ona byla věřící.

Jiní byli hluchí a šli dále. Mnozí řekli: „Slyšel jsem, že probouzíš mrtvé. Tady je hřbitov plný, pojď a probud' je! Uvidíme, zda to můžeš udělat!“ Vidíte? Byl to stejný ďábel, který řekl: „Jsi-li Syn Boží, přikaz, aby tyto kameny se proměnily v chléb.“, a také to byl on, kdo Mu zahalil tvář, bil Jej do hlavy a říkal, zatímco si předávali hůl mezi sebou: „Jestliže nám řekneš, kdo tě uhodil, pak Ti budeme věřit.“ Ti vojáci se Mu posmívali. Vypadalo to, jakoby na Něho přišla tíseň, ale myslíte na to: Bůh je vždycky zde. Vidíte, On tam byl, připraven v každém čase.

Ježíš řekl: „Mohl bych prosit Svého Otce, a On by mi poslal okamžitě dvanáct legií andělů.“ Ó, co by mohl anděl udělat? Ale vidíte, na Jeho příkaz by se objevilo dvanáct legií, ale On musel splnit jeden úkol. Měl co vykonat. Musel tím projít.

Také ty musíš něco udělat. Bůh má pro tebe něco k činění. Můžete procházet mnohými utrpeními a těžkostmi, můžete prožít mnohá zklamání, ale modlíme se, abychom byly od toho uchování? Ne, Pane. Proveď mne skrze ně, cokoli to má být. Cokoli to má být, nedopust', abych se jim vyhnul. Jestliže jsou pro mne určené, tak mi dej víru projít tím. To je ono.

Pozorujte nyní slepého Bartimea. Věděl, že se říká: „Toto je prorok z Galilee. ON je ten Syn Davidův. My tomu věříme.“ Několik věřících mu muselo říci: „Jako věřící víme, že On je Synem Davidovým.“ On věděl, že když je to On, pak je také Slovem. Věděl také, že On může rozeznat myšlenky srdce, jestliže je Slovem. Proto zvolal: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ Ti nevěřící, spoluúdobné sboru křičeli toto a ono. Slepého Bartimea to vůbec nezadrželo. Volal: „Ó Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Možná, že ho nemohl vůbec slyšet, ale On věděl, že volá. Proto se zastavil a otočil. Tam byl věřící. Řekl: „Tvá víra tě zachránila.“ Amen.

Ženě s krvotokem řekl to stejné: „Tvá víra ..., neboť ona si řekla ve svém srdci: „Jestliže se jen dotknu lemu Jeho šatů, budu uzdravena.“ „Tvá víra tě zachránila.“ Ona byla věřící.

To stejné zachránilo také Williama Daucha, který sedí tamhle. Před časem mu vypovědělo srdce a měl srdeční záchvat. Je mu 91 let. „Tvá víra tě zachránila.“ Proč? Protože je věřící.

Kazateli Tomovi Kidovi již také táhne na devadesátku. Když mu bylo sedmdesát devět let, měl rakovinu prostaty a byl odvezen do nemocnice. Lékaři řekli, že nemá naději. Když jsme vešli toho rána dovnitř, spatřili jsme tam tohoto malého patriarchu sedět s šálou přes ramena, jak tam poklepává svou holí. Skoro nebyl přičetný, a oslovoval svoji ženu, která tam seděla a znal ji celá léta „babičko“. Ona byla jednou z jeho spoluúdobů. On říkal: „Jsi bílá jako sníh.“ Již nemohl jasně myslet. Ale když síla Boží přišla do toho pokoje, tehdy se něco stalo, a on žije ještě dnes. To se stalo s jedním mužem před čtyřmi lety, kterému se blížila osmdesátka. Dnes večer zde sedí. Je dokonale zdravý a uzdraven od rakoviny. Ne udělaný věřící, ale věřící! To je ono! Věřte! On vzal Boha za Jeho Slovo.

Bylo to stejné jako u slepého Bartimea. On byl slepý a věděl přece, že obdrží, co chce, jestliže se mu podaří upoutat na sebe pozornost Ježíše Krista.

Ta žena věděla, že se jí dostane, co chtěla, jestliže se dotkne lemu Jeho šatů – potom dostane, co chtěla.

Tom věděl, a měl víru, že obdrží, co chce, když se za něho budu modlit.

Se stejnou vírou řekla Marta: „Dokonce nyní ještě, Pane, Bůh pro Tebe učiní, cokoli od Něho vyprosíš. Můj bratr je mrtvý a čtyři dny v hrobě, ale pros Boha jednoduše, a Bůh to pro Tebe učiní.“

ON řekl: „Tvůj bratr zase povstane.“

Ona odpověděla: „Ano, Pane, v posledních dnech při vzkříšení povstane i on. On byl dobrý hoch.“

ON řekl: „Ale Já jsem vzkříšení a život!“

„Ano, Pane, i tomu věřím.“

„Kde jste jej položili?“ To bylo všechno. Bylo to vyřízeno. Ano.

Královna z Jihu v oné generaci nevěřících přišla a věřila, že to, co vidí, přišlo od Boha. Bible říká, že u konečného soudu povstane s tou generací a zatratí je, neboť přišla z nejbližší části světa, aby slyšela moudrost Šalomounovu.

Mojžíš byl věřící. Ačkoli se o to nejprve pokoušel rozumem a každým způsobem, jakým jen mohl, nepodařilo se mu to. Pokusil se vyvést Izrael ven, protože věděl, že je k tomu povolán. Zkusil to vypočítavostí, vojenskou cestou, cestou vzdělání, zkušel to každým způsobem, ale to se nepodařilo. Pak to učinil Božím způsobem. Co se stalo? Jednoho dne se ukázal oheň v keři, který tam zůstal a ze kterého k němu zaznělo slovo. ON mu neřekl: „**JÁ jsem**“ ten „**Já jsem byl**“ nebo ten „**Já budu**“, nýbrž „**Já jsem, který jsem**“. ON tím stále ještě je! ON je Slovo, to věčné, stále trávající Slovo.

Mojžíš nepochyboval. Měl potíže, příroda byla proti němu, všechno proti němu bylo, ale s křivou holí v ruce tam šel a zabral celý národ. Pronásledovatelé se utopili v Rudém moři a on zavedl Izraele k zaslíbené zemi. Proč? Protože věřil Bohu. To souhlasí. On byl věřící.

Nyní jsem tu půlhodinu použil pro věřící, a musím probrat ještě ty druhé dvě skupiny. Pospíšíme si s tím, neboť beztak nejsou důležití. Ne.

Jako druhé přicházíme nyní k těm *nevěřícím*. Mluvme nyní o nevěřících. Co dělají nevěřící? Viděli jsme, co dělají věřící: Přijímají Slovo – každá rasa, v každé generaci od Noé až do nynějška. Můžeme zde mít probuzení po šest měsíců a probírat ty, kteří věřili. Věřící o ničem nepochybuje. Věřící tomu věří,

úplně jedno, jak to zní, co někdo o tom říká jinak, anebo jak nemožné se to jeví. Věřící tomu věří! Čemu věří? Slovu – **ne** ustanovení víry, nýbrž Slovu; **žádné** denominaci, nýbrž Slovu; **ne** tomu, co někdo jinak říká, nýbrž tomu, co říká Slovo. Myslete tedy na to, to je ten **věřící**. Věřící o ničem nepochybuje. Věřící neříká: „Jak to může být?“ „Kdyby mi to někdo vysvětlil ...“ To je ten nevěřící. Věřícímu nezáleží na tom, o co se jedná, ale: Jestliže je to to Slovo, potom je to to Slovo. To je pravda. To je ten věřící.

Nyní k nevěřícímu. Teď se budeme věnovat nevěřícím. Zjišťujeme, že spolupracují, pokud jim klepeme na ramena a nazýváme je učedníky. Potud probíhalo všechno dobře a oni byli v pořádku. Ale tento Prorok, o kterém věřili, že je prorokem a věděli, že může uzdravovat nemocné – co udělal? Když ale byla zjevena skutečná pravda a ostré napomenutí v zákoně k tomu, čemu věřili, pak to Slovo nemohli přijmout. Divy přijmout mohli, a i konat. Oni vyšli, vyháněli ďábly, kázali slovo a byli stále ještě věřící. Podle Luk. 10 vyslal On sedmdesát vždy po dvou, a oni vymítali ďábly, takže Pán Ježíš jásal a řekl: „Viděl jsem satana sjet s nebe jako blesk.“ Oni vymítali ďábly. I Jidáš u toho byl. Zde vidíme ty nevěřící, neboť když Ježíš začal mluvit o tom, čím skutečně byl: Vzkříšení, život, atd., a řekl: „Co byste říkali, kdybyste viděli Syna člověka stoupat k nebi, odkud On přišel?“, tehdy řekli: „Tento muž senám snaží namluvit, že přišel s nebe. Tak to už je na nás trochu moc. Tomu již nemůžeme věřit.“

ON řekl: „Co je to? – Maso, o kterém mluvíte, nic neznamená, je to Duch, který tvoří ten život.“ Tady to je. Duch obživuje slovo. Je to ten Duch, – ne ustanovení. Duch – Duch svatý také obživuje slovo a stává se živým. To je ono. Vy to vnímáte, vidíte to vírou. Víte, že to tak je, neboť slovo to říká a Duch vám to slovo obživuje. Tak to je.

Říkáte: „Jak odhalíme ty nevěřící?“ Jakmile je řečeno něco, s čím nesouhlasí, jdou od vás. „To já nebudu ...“ Ó, ve světě je to dnes tak zachmuřené. Začněte jen něco říkat, potom se sejdou.

Pozoroval jsem, jak do shromáždění přijde veliké množství, povstanete a řeknete něco. Oni tam sedí, dávají pozor a vyčkávají, ale jakmile řeknete: „Ježíš Kristus se nyní prokázal jako Mesiáš, neboť byl Prorok“, potom je míra naplněná, a odcházejí. Co to je? Nevěřící!

Řeknete: „To jsi si vymyslel.“ Ne, to jsem si nevymyslel. Říkám přesně to, co říká Bible. Oni byli nevěřící a odešli. Přesto, že byli učedníky. Protože to stálo v protikladu k tomu, co oni mínili.

Řekli: „Tento? Kdo může věřit něčemu takovému?“ Byli to farizeové a saduceové, kteří vyšli, přidali se a chodili s Ním. Vždy, když se projeví to nadpřirozené, vyjdou z toho tři druhy. Tak tomu bylo v Egyptě. **Vyšli nevěřící, věřící a udělaní věřící** – tři skupiny. Napsal jsem si to tu. A dnes večer to probereme a vysvětlíme, jak to je. Vidíte, všude se nacházejí tyto tři skupiny. Tak to je vždycky.

Dejte nyní pozor. Těch sedmdesát odešlo, protože něco nesouhlasilo s tím, čemu věřili, že by to bylo správné. My si nemusíme dělat žádné vlastní představy, jedná se o to, co On řekl. Musíte zapřít své vlastní myšlenky. Řekněte jednoduše to, co řekl On. To je skutečné vyznání. **Vyznání** znamená, že říkáme to stejné.

Jestliže svědčím, že něco jistého se uskutečnilo, pak opakuji to stejné, co se stalo. To je skutečné vyznání – a On je ten velebněz našeho vyznání – když říkáme to stejné, co řekl Bůh. Vidíte, v tom se to prokazuje jako správné, neboť vy opakujete jen Boží Slovo.

Dejte pozor, těch sedmdesát odešlo. Co udělali? Šli pryč jen proto, že nesouhlasili. Moudrost, příslušnost ke sboru, kterou měli – bylo toho příliš. Bylo toho pro ně moc, pomýšlení na to, že tento Muž, který támhle stál, o Němž byli všichni lidé přesvědčeni, že je narozen nemanželsky, má právo, se nazvat Bohem, přesto, že je jen Člověk.

Řekli: „Nekamenujeme Tě kvůli dobrému skutku, který jsi učinil; kamenujeme Tě, že Ty člověk, se sám činiš Bohem.“ Slovo řeklo, že On byl Bůh! „Jeho jméno zní Nádherný, Rádce, Síla, Věčný Otec, Kníže pokoje.“ Četli Písmo, ve kterém to bylo napsáno a zpívali ve stejný den Žalm 22: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil? Všechny Mé kosti mohu počítat.“ „Ani jedna kost nebude zlomena.“ Stále znovu tyto Žalmy v chrámu zpívali, a tam nyní šla ta Oběť a volal ta stejná slova, která osm set let předtím vyslovil David. Oni ale byli moc slepí, aby to viděli.

Dnes máme stejného Boha, který mluvil o tomto časovém období, přišel dolů a konal přesně to, co zaslíbil. Oni ale jsou moc slepí, aby to viděli! To jsou ti **nevěřící**. Jdou pryč a říkají: „Ó, takové věci nemohu věřit. O tom jsem v celém svém životě nic neslyšel.“ Bible říká, že to přijde. To je Jeho Slovo.

Ani oni o tom tehdy nic neslyšeli, přesto to bylo tady. To tak je. Byli nevěřící, jako Eva. Byla velice nábožná, přirozeně, ale nevěřila pravému Slovu, a musela si proto sama udělat náboženství z fíkových listů. Ale to se nepodařilo. **Náboženství** znamená „přikrytí“.

Kain dělal to stejné. Kain nemohl věřit, že to souhlasí. Řekl: „Bůh je svatý, Bůh je čistý, Bůh je nádherný! A tak přinesu květiny a pěkně ozdobím veliký oltář a takto Mu prokážu uctivost. Postavím se před to a pokleknu před Ním a budu se mu kořit. Položím na oltář květiny, neboť víte, otec a matka jedli jablka nebo ovoce v zahradě Eden, a proto jsem musel ven. A tak se zase vrátím, neboť všechno pěkně uspořádám.“

„Bůh přece nemůže tak jednoduše odmítnout moji velkou katedrálu. Na to je katedrála příliš veliká. Vyzdobím ji, že tím upoutám Boží pozornost.“ Satan je ten, kdo bydlí v nádheře. Přesně to říká Písmo.

To je důvod, proč někdy je krásná žena návnadou satanovou. Pokud jí jen polapí, může tím zatáhnout do pekla víc mužů, než by kdy mohl všemi hospodami v zemi. Tak to je. Anebo nějaký dobře vyhlížející muž, který se nechová jako pravý muž, může naopak ženy podstrčit ďáblu a přivést do pekla.

Pozorujte, satan bydlí v nádheře. Oč mu šlo od počátku? Chtěl si stvořit krásnější království, než jaké měl Michal. Šel na sever a třetinu andělů vzal s sebou. Čí syn měl tehdy tuto bytost v sobě? Satanův syn. Jistě.

On stavěl oltář, poklekl a modlil se. Dělal všechno jako Ábel. Ábel ale věděl, že nezáleželo na tom, ale že to byla krev, proč museli z ráje ven. Věděl, že to tak bylo. Byl to sex – byla to krev. Proto vzal malé zvíře, obětoval je na skále a prořízl mu hrdlo.

Pozorujte, Bůh řekl Kainovi: „Proč se nemodlíš, jako tvůj bratr? Potom budeš jednat správně. Dobře se ti povede, když to uděláš tak.“ Ale ne, on o tom věděl příliš. To původní potvrzené slovo odložil. Jestli to nejsou jeho děti dnes!

Nuže vidíte, Bůh podal svědectví, a Bible říká u Žid. 11, Bůh dal svědectví o jeho obětním daru, že byl spravedlivý.

Bůh potvrdil jeho oběť. Dokázal, že ji přijal. Kainovi řekl: „Udělej to stejné a žij.“ Ale myslíte, že by se vzdal své představy? Ne! Byl nevěřící. On si toho nevěšmal. Tak to je. To udělal Kain. A Nimrod také udělal to stejné. Byli to nevěřící. Nevěřili.

Balsazar, vlastně Nabuchodonozor udělal to stejné. Udělal z Danie-le svého boha a nazval jej Balsazarem, což bylo jméno jeho boha. Viděl Daniele činit velké skutky Boží, přijal a věřil, že Daniel nazvaný Balsazar byl bohem. Proto nechal zhotovit jeho sochu, postavil ji a přikázal, že ji mají všichni uctívat.

Vidíte, to pohanské království začalo nátlakem modlit se k soše svatého muže, a to pohanské království končí nátlakem modlit se k obrazu svatého muže. Přesně tak. Na počátku pohanského panství se objevil na zdi rukopis v neznámé

řeči, kterou nikdo, kromě proroka, nemohl přecíst a také dnes je rukopis na zdi – „Ikabod“ – že sláva Boží od těchto věcí ustoupila. To souhlasí. Rukopis je na zdi a může být čten skrze duchovní smýšlení, které věří duchovním věcem a je narozeno z Ducha Božího.

Král Balsazar šel a přinesl si nádoby Pána, aby z nich pil víno. Proč? Protože byl nevěřící. Myslel si, že je věřící, ale byl nevěřící. Tak to je. Nevěřil Slovu.

Achab byl nevěřící. Přestože jednal tak, jakoby byl věřící, nebyl jím. Ne, ne, byl sice mezi věřícími, ale byl nevěřící. Co učinil? Oženil se s modloslužebnicí a zavedl modloslužbu v Izraeli. Byl nevěřící. To víme.

Zapírají, že celé Slovo Boží je pravda. Myslete na to, nevěřící je pokrytec. Jedná sice tak a říká, že tomu věří, ale odkládá to. Říká: „Nu, mnoho z toho je dobré.“ Ale jestliže neuzná za správné všechno, pak to z něj dělá nevěřícího. Musíte každému puntíčku, každé čářeče, všemu, co je v něm řečeno, věřit. Musí to být pravda. Jestliže to pro vás pravdou není, a říkáte: „Já tomu nevěřím“, potom jste nevěřící.

Jeden kazatel mi jednou řekl: „Nezajímám se o to, pane Branhamo, kolik lidí můžeš předvést, o nichž říkáš, že jsou uzdraveni, nevěřil bych tomu.“

Odpověděl jsem: „Jistě ne, protože tomu nemůžeš věřit, jsi nevěřící; pro tebe to není. Je to jen pro věřící.“ Musíte tomu věřit. Vidíte? Oni tomu nevěřili. Jestliže vidíte nějakou osobu – Pavel o nich mluvil, řekl o nich, že hledají své věci, budou vysokomyslní, budou vydáni svým žádostem více než lásce k Bohu, že sice mají zdání pobožnosti ale sílu Slova zapírají. „Od takových se odvrát!“

Dejte pozor, oni zapírají, že celé Slovo je pravda, ale jsou v každém způsobu nábožní. Nevěří celému pravému Slovu, přesto, že je potvrzené. Bůh v každém časovém období potvrzoval Slovo lidem, o kterých jsem mluvil. Od Noéma až k Mojžíšovi, všem prorokům atd. Bůh mluvil nadpřirozeným způsobem a potvrzoval Slovo; přesto se od toho odvraceli.

Tam stálo sedmdesát učedníků, viděli, co všechno Ježíš vykonal a znali Písmo. ON jim řekl, že to byl čas, ve kterém se mělo toto stát. Když pak něco řekl o Synu člověka, ... – co byste vy řekli, když začal mluvit o lámání chleba atd., a potom něco o velkých duchovních věcech?

Oni řekli: „Ó, to je tvrdá řeč.“

ON řekl: „Jak tedy, když uvidíte Syna člověka vstupujícího tam, kde byl předtím? Duch Boží to je, který tvoří život, tělo nic neznamená.“ Tehdy odešli.“

„Ó, tomu věřit nemohu.“, a odešli od Slova. Ani nezůstali, aby viděli, co se děje. To je nevěřící. Co udělali potom?

Zjišťujeme, že tito lidé, věřící, ti tak zvaní věřící, se svou formou náboženství neviděli potvrzenou pravdu Slova Božího, protože je to proti tomu, čemu věřili. Vidíte, nezáleží na tom, čemu věříte, jak jste věrní, jak nábožní – to s tím nemá vůbec nic společného. Upřímnost s tím nemá nic společného. Viděl jsem skutečně upřímné lidi. Viděl jsem, jak pohané upálili své děti a matky svá mimina házely krokodýlům. To je více, než by udělal křesťan. Oni věří upřímně, ale jsou upřímně převrácení.

Ti lidé říkají: „Tento sbor trvá již ...“

Jste upřímně převrácení, jestliže je to v protikladu ke Slovu. „Nu, podívej se přece, nevěřím něčemu takovému ...“ Bible přesto říká, že je to tak.

„Nevěřím, že to musíme dělat.“

Nestarám se o to, o čem si myslíte, že to dělat nemusíte. Bůh řekl, že to musí být učiněno. „Tato znamení je budou následovat.“ Jak daleko? Do celého světa. Komu? – Všemmu stvoření. Ne: Mělo by se, ale: Bude to. ***Těšíme se ze zvěsti této hodiny, z přítomnosti Boží – nyní v posledních dnech, z večerního času, kdy světlo svítí a věci jsou zjevovány. Slovo je potvrzováno a jako pravda prokazováno. Obojí: bylo prorokováno a naplnilo se. Skrze vědu a každým způsobem bylo po dobu celého času dokazováno, že je to Ježíš Kristus, ten stejný včera, dnes i na věky. Jestliže se pak od toho člověk odvrátí, je nevěřící a bez naděje. Je poznamenán mocí satana, proto pro něho není žádná naděje. Je úplně bez naděje!***

Co přijde nyní? To první byl věřící, další nevěřící. Třetí skupina o které budeme mluvit, jsou **udělaní věřící. To je výtečník!** – Udělaný věřící. Myslete na to, stály tam všechny tři. Přicházíme na to, že dělají přesně to stejné, co jejich otec Jidáš. Byl tam Petr a zbytek apoštolů – věřící. Bylo tam těch sedmdesát – nevěřící. A byl tam Jidáš, který také šel s nimi. On byl udělaný věřící. Co dělají?

Je to druh, který zůstává tak dlouho, dokud nenalezne chybu. Vyhlíží vždy po nějaké skulině, kudy by unikl a chce zjistit, jak se to děje, jestli je to trik, anebo něco podobného. Čeká na to, že to může vyrazit. Po tom vyhlíží. Nevěřící nečeká dlouho. Odmítl to a odešel. Věřící tomu přesto věří, protože je to Slovo, nehledě na to, co se děje. Tady jsou ty tři skupiny. Starý nevěřící při první příležitosti, kdy je řečeno něco, co se mu nehodí, odejde. Bratře, ten hned přizná barvu, že je nevěřící.

Apoštolové řekli: „Oni od nás odešli, protože od začátku nepatřili k nám. Začali s námi. Ó, běželi jste dobře, co vás zdrželo?“ Vidíte to? Odešli pryč, nebyli z nás. Když viděli Slovo dokonale působit, chtěli objevit nějaký jiný druh triku, s kterým by mohli pracovat. Ale opravdoví věřící nic nezpochybňovali. Je to napsáno ve Slově – věří tomu a jdou jednoduše kupředu. To je ono. Vždycky vyrovnání podle Písma. Jestliže to napsáno není, pak se od toho distancujte, úplně jedno, co se děje. Musí to být napsáno. Oni vidí psané Slovo a věří mu. Vidí Boha činným v Jeho Slově, poznávají hodinu, zvěst, čas, a putují s tím, jak jsem řekl již dnes ráno.

Jak onoho večera musel Pilát sem a tam přecházet s obtíženým svědomím a snažil se ospravedlnit. Bezpochyby volal do noci: „Celý večer jsem si umýval ruce a stále ještě to nemohu pochopit. Nejsou čisté. Nemohu se s Ním potkat. Mám na rukou krev.“ Ó! Vidíte? Nikdy se tím neproviňujte. Je to ve vašich rukou a je jen jedna cesta, jak se toho můžete zbavit, a ta je, přijmout to. Tak to je. Staňte se částí toho, zač byla prolita.

Udělaný věřící zůstane v blízkosti a jedná tak nábožně, jak jen to jde, ale hluboko v srdci se snaží zjistit, jak to děláte. Ó, jestli tato země není plná takových pokrytců! Takový je Jidáš. To souhlasí, přesně. Zůstával v blízkosti a stal se částí skupiny. Byl pokladníkem. Postával kolem a vždy svou ruku natahoval po penězích. Jednou to můžeme říci: takovému se vždy jedná o peníze; svoji ruku po nich natahuje. Je udělaný věřící. Sice jednal jako věřící, ale hluboko ve svém srdci ... Vzpomínáte si, před Ježíšem nic utajit nemohl.

Poté, co odešlo těch sedmdesát, věřící zaujali své stanovisko, obrátil se k těm věřícím a řekl: „Mezi vámi je stále ještě někdo. Vyvolil jsem vás dvanáct, a jeden z vás je ďábel.“ Ježíš to věděl od samého začátku. Proč? Protože byl to Slovo. ON znal tajemství srdcí. **Jak bylo tohle tvrdé! Zastavte se na minutu, zahloubte se v tom. Jak to muselo být pro Něho těžké, putovat tam s mužem, který Jej oslovoval „bratře“ a celý čas věděl, že to je ten svůdce, který se bude snažit Jej vyřídít a prodat za třicet stříbrných. Jak to bylo těžké, skrývat to ve Svém nitru, a Jeho přítel šel tam s Ním. Dokonce nazval Jidáše Svým přítelem: „Příteli, nebyl jsem s vámi celý ten čas?“ Ve Svém srdci to On věděl a nemohl to říci. ON věděl od začátku, kdo to je, kdo Jej zradí.**

Tady je ten udělaný věřící, který jen vyčkává. On bude zpívat spolu a říkat: „Ó, věřím *tomu*, věřím *tamtomu*, věřím *onomu*, ale víš, slyšel jsem někoho a to a to říkal ...“ Pro tohle on měl uši otevřené. **Opravdový věřící ale neslyší nic jiného než Slovo. Jinak nic. Dává pozor na Slovo.** Nehledá únikovou cestu,

kudy by zmizel, ani po tom, jak by mohl něco zamotat. Věřící Bohu, tím je to vyřízeno, a jde jednoduše kupředu. To je věřící.

Míra nevěřícího se naplní v jedné minutě, nemůže zůstat deset minut, aby naslouchal zvěsti. Musí se zvednout a jít ven. Je to proti jeho vyznání víry, a s tím nechce mít nic společného, proto odchází. Udělaný věřící – tento Jidáš – se zdrží o něco déle. To je podvodník: To je ten darebák, pokud mohu užít takové slovo. Jidáš zůstává o něco déle.

Někdy jsou tito udělaní věřící u lidí velice oblíbení. Tak to je. Tito udělaní věřící. Někteří z nich jsou velcí muži, moudří, jak by byli synové satanovi. Vidíte, jak satan vystoupil a nejprve souhlasil s každým slovem? Jen čekal, až u Evy objevil slabé místo, kde by mohl dosadit svou sílu, aby ji svedl, a zradil. Takový byl satan, a zde je satan v onom časovém období v postavě Jidáše. Tak byl satan v prvním časovém období. Co on byl? Souhlasil se Slovem, až na malou věc. Jen se snažil najít slabé místo. Přesně to nalézá Jidáš nyní. Spolupracuje ve shromážděních a pozorně sleduje, až objeví nějakou slabinu, kterou potřebuje. „Ó, to je ono! To je ono!“ „Tak se to děje.“ Přesně tak to je!

Mnozí z vás si vzpomenu, jak onoho večera přišel na pódium jeden muž. Myslel, že je to telepatie, skrze kterou by byly čteny lístečky s prosbami. Myslel si, že to právě objevil. Bratře, on si byl jist, že se mu to podařilo. Přišel tam a patřil ke sboru, který nevěřil v plné evangelium. Přišel k pódium. Byl jsem již unavený a bratři se chystali mne odvést. Bylo to ve Windsoru, v Ontariu, v Kanadě. On přišel z Detroitu v USA, do velkého auditoria ve Windsoru. Měl na sobě šedý oblek a červenou kravatu. Vypadal jako inteligentní muž – ostrý jako připínáček. Přišel na pódium a postavil se přede mne. Řekl jsem: „Podal bys mi svou ruku. Jsem vyčerpaný. Viděl jsem již tolik vidění. Mohu vzít tvou ruku?“ Nevěnoval jsem tomu muži již další pozornost. Podal mi ruku a já jsem řekl: „Pane, tobě nic není, jděte dále.“

Odpověděl: „Ó, tady ale něco je.“

Řekl jsem: „Pak mi to ukaž.“, pak jsem řekl: „Ne, tady není žádný příznak. Ne, pane, jsi zdravý.“

Odpověděl: „Jdi a podívej se na lístek s mou prosbou.“

Odpověděl jsem: „Nezajímá mne, co jsi napsal na lísteček za prosbu. S tím nemám nic společného.“ Víte, nepřemýšlel jsem. Byl jsem unavený a vyčerpaný. Ale hleďte, milost Boží stále ještě byla zde. Vzpomínáte si na to. Když On vás pošle, pak je Jeho povinností dát na vás pozor, ne moje. ON je to, On mne poslal. Já jen musím stát na pravdě.

Když Mojžíš odhodil svoji hůl a ta se proměnila v hada a čarodějníci udělali to stejné, co tam mohl Mojžíš dělat, než stát a čekat na milost Boží? To je vše. Ta stejná věc. On se řídil rozkazem a vy víte, co se stalo, že?

Tento muž řekl: „Tady něco je, podívej se přece na můj lístek.“

Odpověděl jsem: „Možná jsi měl takovou víru, že se to již stalo.“ Dále jsem o tom nepřemýšlel, nevěnoval jsem té věci pozornost. Potom si rozepnul sako a bil se do prsou.

Obrátil se ke shromáždění: „Tak tady to máte.“

A já jsem si myslel: „Co se to tu děje?“

On se rozhlížel kolem a řekl: „Tady to máte, vidíte ten trik?“

To je Jidáš; nábožný muž, kazatel veliké denominace! Řekl: „Tady to máte. Teď mám já mít tolik víry! Přitom on je tak slabý, že to již telepatii nepřečte, nedostává se mu to již.“ On tam řekl: „Moje víra nebyla tak veliká. Já jsem to napsal na modlitební lístek, ale on to již nemůže zachytit. Vidíte? To je ten trik!“

Myslel jsem: „Co se to tu děje?“ Potom sestoupila milost Boží dolů.

Řekl jsem: „Můj pane, proč ti ďábel položil do srdce podvádět Boha?“ Moderní Jidáš. Řekl jsem: „Patříš do sboru Krista.“ Promiňte. Ale již jsem to řekl. „Jsi kazatelem ve sboru Krista. Patříš ke sboru Krista na druhé straně ve Spojených státech. Ten muž v modrém obleku, který tamhle sedí se svou a s tvojí ženou, s tebou seděl včera u stolu, na kterém byl zelený ubrus a mluvili jste o tom, že toto je telepatie a dnes večer půjdete sem na druhou stranu.“

Ten muž tam povstal a řekl: „To je čistá pravda. Bůh mě buď milostiv.“

Řekl jsem: „Můj pane, napsal jsi na lístek, že máš TBC a rakovinu, nyní jsi to dostal. Je to nyní tvoje.“

Uchopil mne za nohavici a řekl: „To jsem nechtěl.“

Odpověděl jsem: „Já na tom nemohu nic změnit. Jdi, je to věc mezi tebou a Bohem. Svůj úděl jsi napsal na ten lístek.“ On to dostal. Tím byl ten případ ukončen.

Vidíte, udělaní věřící – podvodníci. Snaží se u Boha a v Jeho Slově najít chybu. To jsou Jidášové. To jsou oni. Vidíte, jak se dal Jidáš poznat? Vidíte, jak onen muž byl odhalen? To je způsob, jak se dají udělaní věřící poznat. Udělaní věřící! Ó, vysoce vzdělaní! Někdy dojde k veliké zkoušce sil mezi Slovem a jejich ustanovením víry. Když se to stane, potom se prodávají ve svých denominacích, právě tak, jak to činil jejich předchůdce. Jidáš se prodal

denominaci a prodal Ježíše, Slovo, své denominaci a zradil Ježíše Krista potom, co si nárokoval přitit k tomu.

Někdy si nárokují kazatelé být služebníky Kristovými, ale jestliže je Slovo dokonale identifikováno, a pro tento den je potvrzeno, že je to ta zvěst pro tuto hodinu, potom to prodávají kvůli popularitě své denominaci. To stejné udělal Jidáš, který zradil Ježíše farizeům a saduceům. Tento duch neumírá. Je mezi věřícími, udělanými věřícími a nevěřícími. Přesně tak to je. Šel s nimi a prodal Ježíše za třicet stříbrných. Mnozí lidé to dnes činí z důvodu své obživy, aby měli o sto dolarů týdně navíc. To souhlasí. Zapřou Boha, který se zjevuje mezi nimi, a který jim skrze plné Slovo přinesl život.

Potom říkají: „Ó, dny divů jsou již za námi.“, anebo: „Bůh dnes něco takového nepotřebuje.“ Říká se: „Já věřím v Ježíše Krista, Syna Božího“; anebo: „Pozdravena buď Marie, matko Boží, mezi ženami ti závidí“, a všechny ostatní věci, které se ještě říkají.

Někteří říkají: „Věříme v apoštolské vyznání víry. Věřím v Boha Otce, všemohoucího Boha, Stvořitele nebe i země. Věřím ve svaté římské katolické náboženství“ a všechny tyto věci.

Řekněte mi, kdy měli apoštolé takové vyznání víry? Jestliže apoštolé nějaké vyznání víry měli, potom je napsáno ve Sk. 2, 38: „Pokání činite a nechte se každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista k odpuštění vašich hříchů, tak obdržíte dar Ducha svatého.“ Jestliže měli vyznání víry, potom to bylo tohle. Neměli žádné ustanovení víry; bylo to to Slovo. To je pravda. Ono stále ještě zůstává stejné.

To je recept pro uzdravení nemoci hříchu. „A obdržíte dar Ducha svatého. Činite pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchu a obdržíte dar Ducha svatého.“

Ale oni to prodávají jako Jidáš. Tak je to s udělaným věřícím. Někteří z udělaných věřících jsou velmi talentovaní lidé. Dejte jen pozor na toho lišáka. Je to prohnáný chlapík.

Ten, kdo toho má hned dost, vyskočí při každém výroku, který se mu nehodí, odejde, toho si nemusíte všimnout. Je beztak nevěřící. Ale jestliže hledíte na toho udělaného věřícího, který zůstává určitý čas, to je ten Jidáš. To je on.

Já zde vyslovím několik jmen, kteří měli veliké talenty; vlastně bych to neměl dělat, ale přesto je budu jmenovat, abyste o nich věděli – Elvis Presley, Red Foley, Ernie Ford, Pat Boone. Elvis Presley – letniční, Pat Boone – ze Sboru Kristova, Red Foley – diákon ve Sboru Kristově. Myslím, že Ernest Ford je metodista. Všichni tito lidé s takovým talentem! Jsou elegantní, vystupují v televizi, a lidé říkají: „Nejsou nábožní? Oni zpívají ty písně.“ To vůbec nic

neznamená. Oni svádějí svět. Jaký z toho mají zisk? Jidáš dostal třicet stříbrných. Elvis má vozový park cadillaců a miliony dolarů za gramofonové desky atd., tak i Pat Boone a ostatní. Nezajímá mě, k jakému sboru patří, je to pokrytectví. Je to udělané věření. Je to jen fasáda, ale jejich život dokazuje, že to není správné.

Potom jsou zde talenty, velcí organizátoři se světskou moudrostí. Kladou si pro sebe nárok kázat evangelium. Jsou chytrí a inteligentní. Poslyšte: muž, který má vzdělání v tomto oboru, není žádným kazatelem, on přednáší. V tom je dnes ta těžkost. Máme přednášející.

Ježíš neřekl: „Jděte, vyškolte se, abyste toto činili.“ ON řekl: „Jděte a kažte evangelium. Tato znamení budou kázání následovat.“ Neusilujme o to, stát se někým, kdo pořádá přednášky, kdo se postaví a všechno vykládá tak vznešeně, že člověk má dojem, že se octl v přítomnosti nějakého archanděla. To to není. Oni mají formu pobožnosti. To je přednášeč a ne Duch svatý, který působí.

Pak může někdo, kdo nezná ani abecedu, se silou víry přijít se Slovem a dosáhne toho, že Duch svatý činí věci, o kterých onen muž nic neví a zapírá je. Tady to máte. Populární lidé! Ano!

Jsou to organizátoři. Vede se jim dobře, mají úspěch, jsou chytrí, plní světské moudrosti – přesně tak, jak to udělal satan s Evou, touto malou bezmocnou ženou. Šel přímo k ní a snažil se jí přesvědčit o té ideji, že bude moudřejší než předtím. O to ona usilovala. Místo, aby se držela pevně toho, co říkalo Slovo, chtěl jí prodat ten nápad, že by pak byla moudřejší a ona jeho produkt převzala. Ještě dnes dělají to stejné. Moudrost tohoto světa je před Bohem bláznivá. Ano.

Ó, stejně naložili farizeové s moudrostí, kterou měli, a vydali ji všanc. Ale celé Slovo Boží zapírají, i když je právoplatně dokázáno a potvrzeno před jejich očima. Přesto se stále ještě snaží něco na tom najít a míní, že je to trik. Není jim to jasné. Nemohou tomu věřit. Můžeme jim něco říkat, a přesto se vrací zpět k tomu starému. Ať jim řeknete cokoli, zůstanou při tom starém. Nepronikne to do nich. Vidíte? Pozorujte je, vyčkávají jen nějaký čas – skulinu, kudy by unikli, více nechtějí. Kdyby to nebyla milost Boží, pak by mé cesty úniku byly již dávno odhaleny, kdybych nějaké měl. Je to milost Boží, neboť ve Slově Božím žádné únikové cesty nejsou. To evangelium je spolehlivé.

Vždy jsem říkal všem: „Jestliže vidíte nebo slyšíte, že učím nebo dělám něco, co není přesně v souladu se Slovem Božím, pak přijďte a řekněte mi to.“ Zde je to, co příkrývá únikové cesty, které se pokoušíte objevit. Zaměřte na to svůj zrak a žádné únikové cesty nevidíte, neboť neexistují žádné.

Myslete tedy na to, Jidáš si myslel, že nějakou objevil. Myslel, že jednu našel. Častokrát oni míní, že ji objeví, ale potom se prokáže, že to tak není. To jsou udělaní věřící – pokrytci. **Ze Slova přijímají 95%, jako Eva. Bylo to dokonce 99, 9%, ale ta jedna desetina způsobila smrt a všechno utrpení.** Je to tato jedna věc, která odsuzuje ty organizace, protože nepřijímají celé Slovo Boží. Jsou to udělaní věřící. Zjišťujeme, že to tak bylo vždycky. Zapírají to právě, potvrzené Slovo. Oni existovali vždycky, v každé generaci. Nalézáme je v rozpětí všech časů, byli velice nábožní.

Chystám se končit, neboť jsem vyčerpal další půlhodinu.

Ježíš nás varoval, že v těchto posledních dnech budou lidé, kteří budou tomu pravému tak podobní, že by byli skoro ti vyvolení svedeni, kdyby to bylo možné. Co je to? To jsou Jidášové. Lidé, kteří šli tak daleko spolu. Hled'te, oni mohou dokonce plakat, jásat a nárokovat si vyhánění ďáblů a všechno ostatní. Ale potom se otočí a Slovo odmítají. Mají formu pobožnosti. Vidíte, jak daleko šel s sebou Jidáš. Duch Jidáše se vloudil do evangelia, došel až k letnicím. Když ale nastal čas, nechat se pokřtít na jméno Ježíše Krista, a na všechny ostatní věci, které patří ke křtu Ducha svatého, šel pryč. Ukázal svoji pravou tvář. Tento duch může žít v denominacích, ale jak to přijde k pravdě, pak odpadnou jako duch, jenž byl na těch, kteří předcházeli jejich příchodu, tak jako Jan předešel před příchodem Ježíše.

Nyní říkáte: „Ježíš přece řekl, že budou tak blízko vedle sebe.“ Vyvolení jsou ti, jejichž jména jsou zapsána v Knize života před ustanovením světa. Věří celému Slovu života. To jsou vyvolení.

Pozorujte nyní tyto lidi. Říkám to s uctívou bázni, respektem a Boží láskou – jestliže to nedělám, pak sám potřebuji oltářní volání. Pozorujte, Ježíš řekl, že kdyby bylo možné, svedli by ty vyvolené. To se netýká metodistů nebo baptistů. Víme, že jsou od samého začátku započítáni k nevěřícím. Jsou to letniční organizace, které se staly těmito denominacemi. Oni své směrnice ustanovili bez Slova, určili hranice, udělali svoji vlastní organizaci, a Slovo vyloučili. Svedli by, kdyby to bylo možné, ty vyvolené; tak dokonale podobné to je. Říká se: „Pláčí, jásají, poskakují a domáhají se bohoslužeb s uzdravováním.“ To dělal i Jidáš a také všichni ostatní. Vyšli, vrátili se a jásali a jejich jména byla dokonce zapsána v Knize života Beránka, ale pomyslete, že Nevěsta nepůjde vzhůru s touto skupinou. Ona bude vzata ve vytržení vzhůru.

Odvolávám se na ten soud. Soud se konal, knihy o těch zlých byly otevřeny, a také jiná kniha byla otevřena: Kniha života. Byla tam Nevěsta, aby soudila. Jiná kniha byla otevřena, která je Knihou života. To nastane potom, až budou

rozděleny ovce na jednu stranu a kozlové na druhou. Vidíte, existovali zde lidé, kteří zemřeli, aniž by měli příležitost. To budou ti, kteří tam budou vytrženi.

Nyní dejte pozor. „...aby kdyby bylo možné, svedli vyvolené.“ Dejte pozor na tuto skupinu. Je to skupina, která jde cele s sebou. „Ano, bratře, haleluja! Ano, čest buď Bohu!“ **Ale hluboko ve svém srdci víš, na čem v církvi pracují. Na čem? Aby přitáhli množství lidu, a připravili je o každý haléř, který jen z nich mohou dostat. Myslíte si, že to nevím? Mohou si myslet, že to nevím, ale vím to. Ježíš věděl od začátku, kdo je zrádce.** Ale co udělal? Čekal na ten správný čas. To také stále musíme dělat. Čekejte, až přijde ten správný čas, nepodnikajte nic sami od sebe. Vyčkejte až nastane ta minuta.

„... mají formu ...“ Jdou s sebou, to je svůdná skupina. Pozorujte tyto svůdce. Je to tato skupina – ne ti věřící, ne nevěřící, ale ti udělaní věřící. Ó, co dělají? Jdou s sebou tak daleko, až mají dojem, že něco našli. Vytáhnou z lidí každý haléř, který jen mohou. Potom je to sebráno do velikých denominací, proti kterým musíme absolutně být, a to oni ví. Vidíte, ví to. Ale jim nevádí, co se říká. Oni své lidi stále znovu varují, než tam přijdeme: „Neposlouchejte to.“

Jeden muž v Ohiu měl tu drzost, poté, co bratr Kid byl uzdraven přijít k pódiu a říci: „Bratr Branham je prorok, když je pod pomazáním, o tom se nedá pochybovat. Když jej ale to pomazání opustilo“, mínil „potom jeho učení nevěřte, neboť je převrácené.“

Nevěděl, že mi to Duch svatý zjevil, když jsem byl ve svém pokoji. Šel jsem přímo tam – mnozí z vás tam přece byli – a řekl: „Jak může muž říci něco takového, jestliže Slovo to dosvědčuje? Víte, neřekl jsem, že jsem prorok, to řekl on. Slovo **prorok** znamenalo ve Starém zákoně „vidoucí“, v angličtině znamená **prorok** „kazatel“. Ale starozákonní vidoucí byl muž, který Boží význam Jeho Slova měl a bylo jím potvrzeno, že Slovo k němu přišlo a on viděl věci dopředu. To to bylo. Když někdo povstane a řekne, že onen muž je prorok, ale jeho učení je převrácené – jestliže to není žádná věc, která sklídí peníze, co je to potom? Ta hodina je blížká, kdy ta záležitost bude na jejich vlastní scéně vynesena. To je tento druh, udělaní věřící, kteří vás poklepou po rameni a nazývají vás „bratrem“, přesně tak, jak to dělal Jidáš. Ale myslete na to, On věděl od začátku a ví to i dnes ještě.

Myslete na to i vy, kdo budete poslouchat tyto magnetofonové nahrávky. Souhlasí to. Nacházíte se v jedné z těchto skupin, tak to je. Nyní ukončíme.

Všichni, kteří jste zde přítomni, a všichni, kteří uslyší tento pásek, jestliže budu muset opustit jednoho dne tento svět, tyto pásky tu obtož.

To souhlasí. Nacházíte se v jedné z těch skupin. Musíte v jedné z nich být. Přesně tak to je. Tomu se nemůžete vyhnout; jste v jedné z těchto skupin.

Porovnejte se s nějakou osobou v Bibli, která věřila, jestli jste i vy Slovu uvěřili, když bylo potvrzené tak, jak jsem dnes večer dokázal, že to bylo potvrzené Slovo. Vždy a vždy to bylo v protikladu ke všeobecné víře. Dovolte mi otázku: Jestliže byste žili ve dnech Noé, na čí straně byste stáli? Na straně náboženských organizací nebo na straně Noé, proroka? Jestliže byste žili v čase Mojžíšově, uvěřili byste Mojžíšově zvěsti, potom co byla Bohem prokázána a potvrzená? Anebo byste šli s Chóre a Dátanem, kteří říkali: „Ty nejsi žádný svatý muž, i jiní lidé mohou dělat, co děláš ty“? Museli byste k nějaké skupině patřit, a dnes večer k ní patříte.

Drželi byste se Daniele nebo sboru, který se účastnil Nabuchodonozorovi slavnosti? Byli byste mimo? Nebo byste byli na té velké slavnosti, která se tam konala?

Stáli byste při Eliášovi, při muži, jenž tam osaměle stál a byl považován za starého šourala, který přišel o rozum. Stál na té hoře, jeho hlava se blýskala na slunci, v ruce měl křivou hůl, a živil ho ptáci. Byl to podivín. Nebo byste byli s těmi kněžími, a všemi ostatními kolem Jezábel a se všemi moderně oblečenými ženami? Eliáš proti nim vystoupil a trestal je, jak jen mohl. Kam bys vzal svou ženu? Přemýšlejte o tom, a představte si sebe v té situaci.

Stáli byste v Ježíšových dnech při NĚm, když neměl žádné ordinační papíry? Nepatřil k žádné denominaci. Ptali se: „Z jaké školy přicházíš? Nemáme Tě v našem seznamu. Odkud máš tu moudrost? Jak jsi se dostal k této učenosti? My jsme Tě tyto věci neučili. Kterou školu jsi navštěvoval? Jsi metodista? Presbyterián nebo baptista?“ ON nepatřil k žádné z nich. To souhlasí. ON byl Slovo. Přesně tak to je, bratře. Nebo byste se postavili na stranu farizeů s jejich moderní vírou? Na stranu pokorného starého kněze, který se zdál být tak přívětivý a milý? K organizaci, která existuje od dob nicejského koncilu, nebo která byla zorganizována v čase Lutherově? V jaké skupině byste byli? Postavili byste se na stranu Slova, potom co byste viděli, že je před vámi potvrzeno a prokázáno, že je to zvěst toho dne? Nebo byste se postavili na stanovisko nějaké konfese? Vžijte se dnes večer do této situace.

Patřili byste k apoštolům, kteří následovali Ježíše a všechny tyto tajuplné věci prožívali s sebou, a také když On káral ty kazatele a řekl jim: „Vy hadí plemeno“? – těm poctivým starým kazatelům, kteří studovali Slovo. ON řekl: „Nejste nic jiného, než peleš lotrovská a plní umrlčích kostí. Nejste nic jiného než obilené stěny. Vy hadí pokolení!“ Postavili byste se na stranu takové jedné rozpálené

hlavy, stál tam, spílal jim, ztrhal je a řekl: „Kdo z vás Mně může dokázat nějaký hřích? Zdali nečiním to, co řekl Otec?“

Oni řekli: „Neposlouchejte ho, ten chlap má zlého ducha. Zbláznil se. Je beze smyslu. Je na Něm ďábelský duch. ON to dělá skrze věšteckého ducha. ON může lidem říci, kdo oni jsou. Svě matce se narodil ještě před svatbou. Jakou školu navštěvoval? Neexistuje zpráva, že by navštěvoval základní školu.“ A přesto On přivedl ty kněze ve dvanácti letech k úžasu, a vyvedl je z míry. Ze které školy přišel? Ze školy shora. „Jestliže uvidíte Syna Božího vystupovat tam, odkud On přišel.“ To byla Jeho škola.

Stáli byste s apoštoly při tomto Muži, když přišla zkouška síly? Nebo byste ve skutečnosti odešli s těmi sedmdesáti a řekli: „Ach, vrátíme se k našemu sboru, jestliže učíš tímto způsobem, když říkáš takové věci o Synu člověka. Kdo vůbec jsi? Co jsi? Člověk jako já. Jedl jsem s tebou a ty chceš říkat, že jsi něco zvláštního. Pozoroval jsem tě, viděl jsem tvou slabost. Viděl jsem tě plakat. Viděl jsem tě dělat toto a ono a tamto. Byl jsem u toho, když jsi šel s námi do pouště a ještě další věci. Jsi jen člověk a říkáš, že jsi přišel s nebe. To je pro mne trochu moc.“ Šli byste s těmi ostatními dále nebo byste odešli s těmi sedmdesáti? Šli byste s apoštoly a s Kristem kupředu?

Když svatý Martin usiloval zachovat ve sboru křest na jméno Ježíše Krista, když se snažil držet se znamení a divů, a těchto věcí a když jej katolický kostel zatratil, ani ho neuznali, ale vyhodili ho ven – postavili byste se na stranu katolického vyznání víry, nebo byste stáli při svatém Martinovi, když se zdráhal všechny ty obrazy zesnulých vystavit a modlit se k nim nebo uctívat sochy?

On ta dogmata zavrhl, která k tomu byla přidána a řekl: „Slovo samotné je pravda.“ Bůh ho potvrdil velikými znameními a divy, a co předpověděl, to se stalo. Všecko co konal, se stalo skrze jeho putování v Duchu Božím a On to prokázal. Ani jeden z těch kněží proti tomu nemohl nic podniknout. Postavili byste se vy na jeho stranu a šli se svatým Martinem, nebo byste se připojili ke katolickému vyznání víry?

Nyní je vám předloženo Slovo Boží a ta dogmata kostela. Mohli byste přijmout dogmata kostela, nebo přijímáte to, co říká Slovo? Myslete na to, že tomu bylo ve všech časových obdobích tak, jak je to nyní. **Mezi lidmi vždy existovala všeobecná víra, a je to vždy jen něco málo v protikladu proti pravému Slovu. Myslete na to, nikdy se to nezapíralo úplně. Ó ne! Antikrist Slovo nezapírá. Jistě, že ne. On říká, že tomu věří, jen ne všechno tak, jak je to tu napsáno.**

Satan rozmlouval s Evou. Eva věřila všemu, ale přidala k tomu malinko, co jí on řekl. Oni všechno přijímají, kromě úplné maličkosti. Může to být křest anebo něco jiného. Musíte vzít každou trošku tak, jak je to zde napsáno. Může to způsobit, že musíte ty první skutky konat ještě jednou, ale to je to, co to Slovo říká.

Toto je trik satana, od té doby, co se mu to povedlo poprvé u Evy: Jen nějaké maličkosti ze Slova neuvěřit. Tím se lidé vždy zařadí do jedné z těchto tří skupin. Slovo lidi rozděluje. Bylo tomu tak v každém časovém období. V každém časovém období, které existovalo, tomu tak bylo. Jestliže Bůh něco zjevuje, pak to bude úplně jasně identifikováno Jeho Slovem, a jsou zde ti, kteří tu věc následují a kladou si nárok být věřícími, a také jimi jsou. To jsou ti, kteří se nenechají odvrátit. Věří Slovu. Pokud zůstanou ve Slově, věří mu.

Ale jestliže to přijde trochu jinak, nežli oni věří, úplně jedno, jak velice to Bůh potvrdil, potom existují ti, kteří říkají: „Nu, o tom nic nevím.“ To je nevěřící.

Nebo následují jen potud, až se vyskytne příležitost, aby se mohlo říci: „Aha, už je to tady!“, aby někomu vpadli do zad, jak to učinil Jidáš. „Věděl jsem, že dříve nebo později to vyjde najevo. Tady to je.“ To jsou ti udělaní věřící. Je to zcela přesně tak; vidíme to v Bibli.

Jeden malý chlapec z Kentucky, který vyrostl zde v pohoří, ještě nikdy neviděl zrcadlo. Upevnil malý střepek na stromě, ale ještě nikdy se neviděl celý. Vypráví se, že přišel sem do Louisville, aby zůstal u sestry své matky. Ta bydlela v pěkném starém domě. Když vstoupil do jedné ložnice, tam bylo zrcadlo přes celé dveře. Chlapec pobíhal po domě, a tam se zastavil a malý Johnny spatřil jiného malého Johnyho. Podrbal se na hlavě a malý Johnny v zrcadle se také podrbal na hlavě. Zasmál se a malý Johnny v zrcadle se smál také. Poskočil a malý Johnny v zrcadle také poskočil. Potom přišel až k němu, myslel si, že je to chlapec, se kterým by si mohl hrát. Došel úplně k zrcadlu a dotkl se ho. Potom se otočil – jeho rodiče ho viděli – a křičel: „Mami, to jsem přece já.“

Podívejte se tedy do toho zrcadla: Kdo jste? Kterého z těchto malých Johnů napodobuješ? Kdo jsi? Jsi jedním z nich. Jeden, který se odvrátí od zrcadla a jde zpět, jakmile objeví první chybu – to, co považujete za chybu? Porovnejte to se Slovem a hleďte, jestli je to správné. Jestliže Slovo všechny věci potvrzuje, potom dokažte Slovem všechny věci. Ježíš řekl skrze apoštoly, že to tak máme dělat. Ano. „Toho dobrého se přidržte.“ Přesně to řekl.

Podívejte se do zrcadla Slova Božího, jak to bylo v jiných časových obdobích, a hleďte, ke které z těchto tří skupin patříte. Přemýšlejte o tom, do které skupiny byste byli zahrnuti, kdybyste žili ve dnech Noé, kdybyste žili ve dnech Mojžíše,

kdybyste žili ve dnech Ježíše, anebo v jiném čase, kdykoli by to mělo být. Přemýšlejte o tom dnes večer.

Přemýšlejte o tom. Toto jde nyní velice hluboko. Neberte to povrchně. Váš současný stav vám dokazuje, do které skupiny byste byli zahrnuti. Vy sami jste svými soudci. Dokazuje to, co jste.

Kazateli, do které skupiny bys byl zařazen, když Ježíš vyslovil ten výrok, kterému se dalo těžko věřit? Bylo sice jasně potvrzeno, že On je Slovo, ale přesto jste nikdy nic takového neslyšeli. „Co byste řekli tomu, kdyby Syn člověka vystoupil vzhůru, odkud přišel?“

Říkáte: „Vím přece, kde se narodil. Zním Jeho tatínka, znám Jeho maminku! A tady nám říká, že vstoupí vzhůru, odkud On přišel!“ To by bylo zřejmě trochu moc pro tebe, že, pane?“ Bylo by to pro vás příliš. To byste již nezvládli. Možná, že dnes je to stejné. Dívejte se tedy do zrcadla Slova a hleďte, kde stojíte. Ó, podvodník! Nikdy to nedělejte.

Vidíte, jste v jedné z těchto skupin. **Váš nynější stav, smýšlení, které nyní máte, vy, kteří se nacházíte mezi tímto viditelným posluchačstvem, a vy, které nevidíme, kteří posloucháte ty magnetofonové pásky – vaše současné smýšlení, potom, co jste slyšeli tento pásek, vám dokazuje, kam patříte.** Ukazuje vám to přesně, kde stojíte: jestliže jste věřící Slova a pevně se jej držíte, či odejdete nebo jestli ten pásek zastavíte. To vám napoví, co byste udělali. Nechcete dále naslouchat, ale zastavíte jej a říkáte: „To už poslouchat nebudu.“ To jsou ti nevěřící. Nechcete zůstat stát, abyste se zkusili a zjistili, jestli je to pravda nebo ne?

Nebo chcete ještě setrvat a snažit se, najít v tom chybu? Pak i vy víte, kde stojíte! Tohle vám to prozradí. Bůh nám pomoz, abychom tomu věřili, stáli na tom, byli Mu věrní a Slovo poslechli, neboť On je Slovo. Věříte tomu?

Modleme se.

Drahý nebeský Otče, jak je někdy těžké říkat ty věci a vědět, že možná desetitisíce lidí uslyší tuto zvěst, která se rozešle do celého světa. Ale, drahý Pane, je to pravda, je to tak pravda, Pane, prosím, vyčisti nejprve mé srdce. Ó Pane, zkus mne a zkoumej mne. Hleď na mne dolů, Pane. Jsem slabý, jsem unavený, jsem vyčerpaný. Jsem ochraptělý, rty mám suché, a mé tělo je opotřebované. Stárnu. Již to nebude tak časté, Pane, slunce již možná mockrát nevyjde, a budu muset jít. Zkus mne nyní, Otče, jestliže někde něco dělám nesprávně a nevím o tom, tak mi to zjev, Pane, ukaž mi to. Jsem připraven dát to nyní do pořádku.

Zkoumám se v zrcadle Slova Božího. Kde stojím? Vidím, že můj život vyzařuje Ježíše Krista? Je On ta osoba, kterou vidím v zrcadle? Vidím věřícího ze Starého zákona nebo věřícího z Nového zákona? Vidím v něm udělaného věřícího? Vidím sebe sama jako nevěřícího, který nevytrvá, aby naslouchal Slovu a místo toho přijímá ideje denominací?

Vidím se, že jdu sice s sebou, ale přesto se snažím najít únikovou cestu? Pane, jestli tomu tak je, očisti mne. Nechť je mé srdce čisté a upřímné, Pane, neboť toto je můj život. Chtěl bych, aby byl v pořádku. Není to nic platné dělat to jen polovičatě, jestliže existuje cesta, že to můžeme činit dobře. Chtěl bych, aby to bylo dáno úplně do pořádku, Otče. Ale nejenom to, já bych převráceně vedl muže a ženy, a lidi, kteří mne milují a které já miluji, kdybych byl převrácený.

Otče, je-li zde něco, kdybych dnes večer myslel, že je nějaká denominace nebo kostel správný, anebo rada kostela je správná, nebo že většina lidí má pravdu, Pane, můj Bože, pomoz mi, abych byl natolik mužem a křesťanem, a přiznal své chyby, abych stál za tím, a poslal lidi tam, o čem míním, že je správné. Očisti mne, dovol mi se tam správně podívat a poznat.

Ale co se týká těchto věcí, Pane, jak dalece mohu vidět, oni mají své formy pobožnosti, ale Slovo zapírají. Můžeme jim to říkat, a přesto odpovídají: „Nu, v tom není žádný rozdíl. Bůh na to nečeká.“ Pane, věřím, že jsi ten stejný Ježíš, že jsi ten stejný Bůh, který jsi vždycky byl. TY jsi stále ještě Bohem a neměníš se. Věřím, že Bible je Tvé Slovo, a věřím, že Ty a Tvé Slovo jsou to stejné. Modlím se, ó Bože, abys nám dal Svého Ducha svatého, který to Slovo obživuje a nám daruje obživující sílu, abychom jednoho dne, když tento život pomine a Ty s námi dojdeš k cíli, nás obživíš a my budeme vzati do nebe. Tam jsme byli v myšlenkách Božích již před ustanovením světa. Dej to, ó Bože, a odpusť nám naše hříchy, Otče.

Jestliže jsou tu muži a ženy, kteří se nacházejí v jiné skupině nežli v té skupině pravých věřících v to Slovo, ó Bože, očisti jejich srdce. Jestliže někdo později uslyší ten pásek, pak se modlím za očistění jejich srdce, abys je očistil, ó Pane. Nechtěl bych, aby byli ztraceni. Modlím se, ó Bože, abys nám pomohl tomu porozumět. Něco převráceného to falešně neopraví. Je jen jedna cesta, jak to udělat a je to v tom, oboje převrácené vyklidit z cesty a postavit vše správně. Prosím, Otče, abys nám to dal skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Chtěl bych, abyste se se skloněnými hlavami a pokornými srdci na několik minut zamysleli. Když jsem jako malý chlapec viděl vidění pekla a jeho hrůzu, možná, že jsem v tom převrácený. Mohla to být jen předtucha, nevím to. Zdálo se, jako bych se octl někde, byla to skutečnost. Před nedlouhým časem jsem viděl

také oblast těch blahoslavených. Když jsem byl v končinách těch ztracených, křičel jsem: „Ó Bože, nedopusť sem žádnému člověku sestoupit.“ Neexistuje jazyk, ve kterém by bylo možné popsat tu hrůzu. Nemám možnost to vylíčit. Jestliže věříte, že existuje hořící peklo s ohněm a sírou, pak by to byl chládek, stinná zelená pastvina v porovnání s pohledem strašného stavu, ve kterém se ocitají ti ztracení. Jaká bída tam vládne.

Chci se pokusit říci vám o věcech, které přesahují lidské chápání, tedy nemohl bych stále ještě popsat to místo blahoslavených: jak pokojné je to tam, tam se už nikdy neumírá, nestárne, nestůně, člověk je stále mladý a zdravý. Nemusíme už nikdy umírat, ale máme věčný život v blahoslavené mladosti, bez hříchu atd. Ó, není prostě žádná možnost popsat to.

Také Pavel již řekl: „Co žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, o čem nemá lidské srdce potuchy ...“

Nemůžete to pochopit. Neexistuje možnost vysvětlit, „... co Bůh připravil těm, kteří Jej milují.“

To je jistě pravda, vy zde a ti neviditelní posluchači, my jsme dnes večer zařazeni do jedné z těch tří skupin. Buďto jsme praví věřící – zkuste to Slovem. Jestliže Slovo říká něco určitého, a sbor říká něco jiného, co byste pak vzali? Hleďte do zrcadla Božího a zjistěte, v jaké skupině se nalézáte. Jestliže dnes večer obojí – vy zde a také ti neviditelní posluchači – nepatříte ke skupině věřících, dovolili byste mi, abych se za vás modlil, abyste nyní přešli do skupiny věřících? Dosvědčíte to před Bohem, že skloníte své hlavy a svá srdce a zavřete své oči před Bohem? Někdy mají lidé obavy pozvednout ruce, víte. Obávají se těch, kteří stojí vedle, ale tak by to být nemělo. Měli by být připraveni povstat a říci: „Jsem převrácený, se mnou to nesouhlasí.“

„Kdo svůj hřích přikryje, tomu se to nepodaří, kdo ale vyzná svůj hřích, tomu se dostane milosrdenství.“ Co je hřích? – Nevíra. Nevíra v co? – ve Slovo.

Nuže, jestliže ještě nejste v té skupině, jsou v Bibli věci, které jednoduše nemůžete rozumem pojmout. Víte, že Bible to tak říká, ale vy to jednoduše nemůžete pochopit, i kdybyste chtěli. Řekněte: „Ó Bože, dej mi to porozumění. Já Tě budu poslouchat.“

Pozdvihli byste vaši ruku a řekli: „Vzpomeň mne během modlitby“? Bůh ti požehnej, Bůh požehnej tobě. To je dobré. Skutečně o tom přemýšlejte. „Existuje v Bibli něco, co jednoduše ještě nevím? Bojím se, že patřím k nějaké jiné skupině. Možná, že se najdu mezi těmi sedmdesáti. Jsou jednoduše věci, které jsou pro mé porozumění příliš těžké – jak to Bůh dělá. Jak může být Ježíš

stále stejný. Jak to je s těmito věcmi. Já jim nerozumím. Ale chtěl bych jim rozumět, chtěl bych jim věřit. Ó Bože, pomoz mé nevěře. Chtěl bych být částí toho, chtěl bych mít účast při Slově. Chtěl by je nést v sobě.

„Jestliže ve Mně zůstanete, a Moje slova zůstanou ve vás, potom prostě, oč chcete.“ (Jan 15). Víme, že je to pravda. Vidíte, „jestliže zůstanete ve Mně“, ne dovnitř a ven, dovnitř a ven, „jestliže zůstanete ve Mně“, a On je to Slovo, „zůstane-li ve vás, potom prostě, o co chcete, a stane se vám to podílem.“ To máte obdržet.

„Kdo Mé Slovo přijímá, a věří v toho, který Mne poslal, přešel ze smrti do života.“ Můžete nejprve přijmout to Slovo? Můžete ho přijmout? To celé Slovo? Krista, plně a cele? Kristus je pomazané Slovo. On je pomazané Slovo. Kristus znamená „Pomazaný“, pomazané Slovo, zjevené pro tento den, Zachránce, Spasitel. K tomu On musel přijít, on byl ta pomazaná osoba, aby zaujal toto místo.

Nyní je to Duch svatý, který dává v těchto posledních dnech svítit večernímu světlu, že on víru, která byla denominacemi pošlapána, nahradí, a odsuzuje denominace. Vracíme se zpět k původní biblické víře, k původní Bibli, a věříme každému slovu v ní. Nepřidáváme k tomu nic, aby to říkalo toto nebo ono, ale říkáme to tak, jak je to v ní řečeno. Jste připraveni tomu tak věřit. Jsou ještě někteří zde, kteří jste nezvedli ruce a chtěli byste je ještě pozvednout a říci „ó Bože, rozpomeň se na mne.“

Bůh ti požehnej, paní. Bůh požehnej tobě, mladíku. Bůh vás požehnej, to je milé. Bůh požehnej tobě, malý chlapče, Bůh požehnej tebe, má sestro, Bůh požehnej tebe, sestro, zde po mé pravici, On vás požehnej tam vzadu, Bůh požehnej tebe, mladý muži, a tebe, sestro, támhle, a tebe, bratře, na této straně. Pán vás požehnej. Pán vás tam vzadu požehnej.

„Pane, vzpomeň mne.“

Mějte na mysli, že jste pozvedli své ruce ne ke mně, nýbrž k Němu.

Přímo za mnou – Pán vidí také tvou ruku. I když já ji nevidím, On ji vidí. ON zná vaše srdce. ON ví, co v něm je. On zná vaše úsilí, ví, jaké jsou vaše motivy pro tuto snahu.

Bůh ti požehnej, bratře. Ještě někdo? „Chtěl bych věřit celému Slovu.“ Bůh ti požehnej. Bůh požehnej tebe. „Pomoz mi, Pane, pomoz mi.“ Bůh požehnej vaše ruce. Ano. To je ono. „Jsou věci, které nemohu pochopit. Ale nechtěl bych být nevěřící. I když jim nerozumím, chci tomu přesto věřit. Jsem připraven říci: „Pane, můj Bože, zde jsem. Chci věřit. Pomoz mé nevěře.“ Bůh buď s vámi.

Bůh vám požehnej. Mnohé, mnohé ruce jsou nahoře a stále ještě se zvedají další. Vy se ptáte: „Bratře Branham, pomůže to?“ Zvedněte jednou vaši ruku se skutečně upřímným úmyslem a pak zjistíte, jak se při tom cítíte. Tím skládáte svědectví, že je ještě maličkost ve vašem životě, vy to víte, je tady ještě něco nicotného, a vy byste nechtěli, aby to tam bylo a přesto je to tam. Ptáte se: „Jak se to může stát.“ Ó Pane, nedopust', abych byl Jidášem. Nedopust', že bych šel v té zvěsti s sebou tak dlouho a čekal na to, až uvidím vůčihledně malou chybu. Ó Bože, já ne. Dej, ať vytrvám s Tvým Slovem. Možná, že bych byl nevěřící, který si jednoduše myslí: „Proč to neříkají také všichni ostatní?“ Také toto bych nechtěl být. Chtěl bych být věřící. Chtěl bych Slovo této hodiny vidět. Vidím v tom Boha. Ó Pane, učiň ze mne část Slova. Učiň mne částí toho. Chtěl bych být na tom účastný. Pán vás požehnej.

Modleme se, každý se modlí sám za sebe, a já se budu modlit za vás. Víte, jednoho dne zde již shromáždění nebude. Mnozí z vás budou odsud vzati, a již nebudeme spolu. Mnozí jsme zde; mnozí z nás stárnou a dokonce mladí lidé umírají. My můžeme zemřít v jakémkoli stáří. Musíme být oddělení, a věci musí být dány ještě do pořádku. Nemůžete to přenechat náhodě, tam se dostat, musíte přijít, dokud jste ještě při jasném rozumu.

Říkáte: „Nu, jestliže to mohu vidět ještě před smrtí ...“ Ne, nedělejte to. Možná, že pak již nebudete při jasném rozumu. Můžete být usmrceni při nehodě, nežli dojdete domů. Můžete zemřít na srdeční infarkt, nevíme, co se stane. To ví jen Bůh. Nadějí se, že to tak nebude. Pozoruji lidi venku, kteří své ruce prostrčili oknem. Bůh vás požehnej. „Já bych chtěl být uveden do pořádku. Chtěl bych správně stát.“ Chceme to hned teď udělat.

Vy to můžete vyřídit najednou, jestliže z hloubi vašeho srdce, upřímně řeknete: „Pane Ježíši, úplně jedno, co to je, anebo co říká někdo jinak, Tvé Slovo bude v mém životě stát na prvním místě. Chtěl bych to v mém životě mít. Ty jsi Slovo. Bible to tak říká, a já věřím, že Bible je Boží Slovo. Víím, že všechna vyznání víry a dogmata, která byla zavedena, jsou pokrytectvím. Pane, očisti mne od takových věcí, a nech mne být cele Tvým. Zvedám své ruce k Tobě, zvedám k Tobě své srdce a svůj hlas v modlitbě k Tobě, ó Bože, buď mi milostiv. Také mé ruce jsou zvednuté. Pane, očisti mne, ó Bože, ode vší nevíry.

I když mi On nedá sílu putovat tak jako Enoch, který nemusel zemřít, ale šel se jen odpoledne projít a byl vzat k Němu domů. Ó Bože, věřím, že se to stane, neboť víím, že přijde vytržení v posledních dnech, a dílo má být ukráceno. Otče, na základě našeho kalendáře nám zbývá ještě 36 let, až by to dílo pominulo, a Ty bys někde uprostřed tohoto časového úseku se vrátil, jinak by nebylo žádné tělo

spasené. Chronologové a lidé, kteří se zabývají takovými věcmi, říkají, že jsme již o mnoho let vepředu. Říkají, že podle kalendáře jsme podstatně dále; možná, že nám zbývá 15-20 let. Nevím. Otče, vím ale, že jsme tam na základě našeho kalendáře skoro dorazili.

Nevidím, kde by mohla ještě zbývat naděje, Pane. Jestliže jednou začnou na sebe shazovat ty bomby, pak se již nebude odehrávat žádná bitva na nějaké otevřené frontě, budou se ničit mezi sebou. Ty věci zde již jsou, a Bible říká, že nebe a země budou hořet. Ó Bože, vidím, že se ta hodina blíží.

Myslím na vraždy prezidentů. Také na toho druhého zlého muže, který přišel a někoho zastřelil. Byla to chladnokrevná vražda, aniž by mu byla dána možnost obhajoby. Ó Bože, ten druhý je vinen právě tak, jako ten první. Nemají žádné právo to dělat. Zlo je v našem národě, který chce být křesťanským národem, Pane, jaké ubohé svědectví křesťanství dáváme. Odpusť nám naše hříchy, Pane. Pomoz nám, ó Bože, obzvláště Své církvi, těm, kteří jsou vekřtěni do toho tajuplného Těla Ježíše Krista. „Neboť Duch to je, který obživuje“, jsi řekl. „Jako Syn člověka vystoupil vzhůru, tak také Jeho Tělo bude vzato vzhůru. ON je Hlava, Jeho církev je Jeho Tělo.“ Ó Bože, je to ta Hlava, která řídí Tělo. Nechť je Tělo Kristovo řízeno vedením Slova, a nechť jsem částí tohoto Těla, Pane.

Modlím se za ty, kteří zvedli své ruce, za všechny, kteří jsou přítomni a za ty, kteří budou poslouchat ten pásek. Ó Pane, můj Bože, prosím upřímně, abys je vzal dovnitř, Pane. TY nahlížíš do jejich srdcí. TY víš, co je v nich. Ale jako Tvůj služebník se za ně modlím, Pane. Já je miluji. Já je miluji a snažím se jediné toto pro ně udělat, protože cítím, že je to mé pověření od Tebe toto dělat. Otče, jsem zde a dělám co mohu nejlepšího. Odpusť mé slabosti a chyby, Pane. Modlím se, abys to udělal. TY mi dáš sílu, abych byl schopen to těm lidem zřetelněji objasnit.

Bud' dnes večer s námi zde v kapli. Hled' na všechny dolů, kteří mají své ruce nahoře. Zkus a zkoumej mne, jestli je ve mně něco převráceného, potom mne vyčisti, Otče. Daruj to. Vyčisti tuto církev. Očisti nás všechny, Pane, aby se Slovo mezi námi mohlo stát masem a světu to bylo v tomto čase známo. Dej to, Otče. Předávám se Tobě společně s tímto textem, s posluchači, s Tvým Slovem a Tvým zaslíbením pro spásu našich duší ve jménu Ježíše Krista. Dej to, Pane. Nechť ta síla Boží na nás přijde a pomaže nás, kazatelem počínaje, až ke strážci dveří. Všechny, kteří jsou přítomni. Nechť Duch svatý přijde, zaujme své místo v našich srdcích a každé zaslíbení Boží vezme a zjeví nám je, že je Tvé Slovo pravda. Prosím o to ve jménu Ježíše Krista.

Zatímco máme ještě hlavy skloněné, chtěl bych, aby byl varhaník tak laskav a udal nám tón pro píseň: „Slyším Spasitel jak volá. Jak On vede, chci Ho následovat, jak On vede chci Ho následovat.“